Elisabeth Hand
Francezul
după episodul TV scris de
Chris Carter

PROLOG

Vine cam aşa: strigăte înfundate, gâfâieli, un val purpuriu clipocind la picioarele lui. Ochi neclintiţi, care nu vor să-şi întoarcă privirile, apăsarea moale a unei guri lipite de vintrele lui; valuri purpurii care se sparg din ce în ce mai sus, până când simte în gură gustul amărui, coclit, sângele care ţâşneşte din colţurile ochilor săi, iar vocea pe care o aude îi aparţine, strigătele sunt ale sale, deşi sângele nu este, sau cel puţin nu întotdeauna.

Aşa se întâmplă, iar după aceea rămâne gâfâind pe ţărm, în timp ce fluxul se retrage şi singura amintire este gustul din gură şi urma sângelui în palme.

CAPITOLUL 1

Stătea la mică distanţă de alee, încovoiat în ploaia îngheţată de februarie care sclipea pe trotuarul spart şi făcea ca reclama de neon a clubului să semene cu un far stacojiu.

THE RUBY TIP

CEL MAI TARE BAR DIN SEATTLE FETE PÂNĂ LA 2:00 AM

Citi cuvintele pentru a suta oară, cu gura întredeschisă, aşa încât dinţii de sus să i se înfigă în buză. Se strâmbă, ca şi cum ar fi gustat ceva rânced, apoi îşi înfundă pe cap şapca de base-ball, ca să se apere de ploaie, traversă aleea şi îşi croi drum spre uşa grea de oţel.

O muzică de duzină se revărsa pe holul întunecat. Vibra în acelaşi timp cu sângele care-i pulsa în cap. Duhoarea de dezinfectant cu aromă de brad se amesteca ameţitor cu fumul de ţigară, parfumul şi mirosul trupurilor excitate. Uşi roşii şi verzi încadrau coridorul de-o parte şi de alta. Ici şi colo, pe uşă se vedeau dâre de vopsea crăpată, mucuri de ţigară, reclame mototolite: TIFFANEE BRIGHT: SUNĂ-MĂ 24 DE ORE DIN 24!!! SUSHI CHIEF: LA DOMICILIU. Se auzi un sunet

înfundat când una dintre uşi se deschise şi se închise, îşi ridică privirile şi văzu o tânără cu păr negru şi o haină mare de piele, care se îndrepta spre el, însoțită de sunetul tocurilor ei înalte pe linoleum. Se deschiseră şi alte uşi. Bărbații treceau în tăcere unii pe lângă alții. Privirile lor reci ca ploaia se revărsau asupra fetei. Bruneta îşi dădu părul pe spate, strânse buzele şi evită privirile lor lacome. Pentru o clipă, bărbatul cu şapcă de base-ball rămase acolo, urmărind-o din priviri. Apoi se întoarse repede şi dispăru în spatele uneia dintre uşile verzi.

Femeia îşi văzu de drum mai departe, cu mâinile în buzunare. Când ajunse la ghişeul de bilete, îi făcu cu mâna tânărului dinăuntru – Sammy, un băiat cumsecade, care nu agasa fetele şi se străduia să le ferească de tipii mai ciudați.

– Am plecat, zise ea.

Sammy băgă un teanc de monede în sertar şi îşi ridică ochii spre ea.

– Bine.

O văzu îndreptându-se spre uşă şi ținând-o deschisă, ca să dea voie unei siluete îmbrăcate cu o haină leoarcă de ploaie şi cu nişte blugi strâmți. Intră repede, cu capul în jos, ca să evite privirile clienților care mişunau pe hol.

– Ei, Tuesday, zâmbi Sammy, mângâindu-şi bărbița pe care şi-o îngrijea de două săptămâni. Cum merge?

Tuesday ridică din umeri.

– Ce să-ți spun? Am venit.

– Foarte bine.

Sammy se răsuci pe scaun ca să discute cu următorul client.

– Vorbim mai târziu...

Tuesday o porni repede pe coridor, făcându-şi loc cu coatele printre bărbații care se opreau să se zgâiască la ea, şi în cele din urmă deschise uşa garderobei dansatorilor. Fu întâmpinată de un fum gros şi de ritmul trepidant al unui cântec interpretat de Nine Inch Nails, dare răsuna din spatele altei uşi, dinspre scenă. Două canapele uzate se aliniau lângă perete, sub nişte afişe muzicale rupte şi un poster promoțional al Centrului de îngrijire a Sănătății pentru Femei din Puget Sound. Trei dansatoare în uniformă de lucru – bustier negru de piele, rochie roz, ca de păpuşă, şi pantaloni negri şi mulați din satin – stăteau pe canapele şi răsfoiau ultimul număr al revistelor cumpărate de Sammy. Îşi, ridicară privirile când Tuesday se apropie de hainele aşezate pe umeraşe şi îşi luă costumul de noapte.

– Bună, Tues.

– Îți merge mai bine maşina?

– Uite nişte cafea. Este proaspătă...

Tuesday încuviință din cap şi zâmbi, în timp ce îşi atârna haina udă. Apoi începu să-şi scoată puloverul cu model din plasă.

– Mulțumesc. Da, a fost doar o defecțiune electrică. Mecanicul mi-a reparat-o imediat şi nu m-a costat decât patruzeci de dolari. Slavă Domnului...

În spatele ei se deschise uşa care dădea spre scenă şi apăru o blondă în bikini roşii şi sutien asortat, cu fața scăldată de transpirație şi fire de păr lipite de frunte.

– Bună, Calamity, o salută Tuesday. Cum merge?

– Bine.

Calamity se uită peste umăr şi se îndreptă grăbită spre peretele opus, de care era fixat un telefon public, lângă o listă cu numere de telefon.

– Vreau să mă asigur că fata pe care am lăsat-o cu copilul n-a plecat.

Vârî o monedă în aparat, formă numărul şi se sprijini nerăbdătoare de zid, strâmbându-se când îşi dădu părul lung de pe frunte.

– Ei, Tuesday, să ştii că francezul acela ciudat s-a întors.

Tuesday îşi scoase sutienul alb, simplu, şi îşi puse unul mai provocator, cu jumătate de cupă, din dantelă neagră.

– Tipul cu poezia?

Calamity încuviinţă din cap.

– Da... Ah, bună, draga mea. Sunt eu, mama! Cindy este acolo? Mi-o dai la telefon?

Tuesday zâmbi înţelegătoare, în timp ce o urmărea pe femeia care vorbea la telefon. Apoi îşi scoase blugii, îşi puse nişte bikini negri cu şnur şi se îndreptă spre oglinda ieftină cât peretele de lângă uşa care dădea spre scenă. Melodia celor de la Nine Inch Nails se termină şi începură acordurile cântecului *More Human Than Human* al lui White Zombie. Tuesday îşi trecu degetele prin părul des, dându-l la o parte de pe faţă, iar apoi începu să se fardeze cu o mână sigură: îşi rujă buzele, îşi dădu cu rimel şi cu fard de pleoape, înainte să iasă pe scenă, mai aruncă o ultimă privire în oglindă.

Fetele o porecliseră Cuşca. Scena era o suprafaţă de vreo şase metri pătraţi, viu luminată de flashurile colorate ale stroboscopului, care se întunecau brusc în violet sau în roşul stacojiu al tăciunilor mocniţi. De jur împrejur existau câteva mici ferestre pătrate. Prin ele puteai zări figuri întunecate, stând jos sau în picioare, în timp ce le urmăreau pe fetele de pe scenă cu ochii lor opaci. Tuesday se învârti pe lângă celelalte patru dansatoare, simţind că atenţia spectatorilor se concentrase asupra ei: era Fata cea Nouă. Închise ochii pe jumătate şi îşi linse buzele seducător, în timp ce îşi trecea degetele prin păr, răsucindu-se pentru a lăsa să i se vadă mai întâi la prima fereastră şi apoi la cea de-a doua sânii strânşi în sutien şi pântecele suplu care se curba spre zona pubiană. Observă prin sticla întunecată o pereche de ochi şi o gură, când lăsă mâinile în jos şi îşi puse degetele lascive pe marginile sutienului. Pentru o clipă închise ochii, mimând extazul, apoi îi deschise din nou.

În faţa ei era una dintre ferestre, în spatele ei stătea cineva. Francezul. Venea acolo de două sau trei ori pe săptămână, îmbrăcat întotdeauna la fel, cu o şapcă neagră de base-ball şi ochelari fumurii, şi oferea de fiecare dată acelaşi lucru femeilor din Cuşcă – o bucată de hârtie pe care scria ceva într-o limbă străină. Calamity spunea că era în franceză, deşi nici una dintre fete nu fusese capabilă să descifreze ce spuneau mesajele.

– Ce contează, pufnise Britanny odată, când Calamity îşi exprimase curiozitatea. Este un tip ciudat, ce mai vrei să ştii?

Acum era în fața lui Tuesday şi ținea o bucată de hârtie scrisă de mână şi lipită de sticlă. Zâmbetul lui Tuesday semăna mai mult a rânjet. Fata se apropie de fereastră şi începu să-l tachineze. Puse mână pe bikini, iar apoi îşi lăsă palmele să alunece între coapse, pe abdomenul suplu, pe când sânii amenințau să se reverse din sutien. Se juca cu închizătoarea, cu capul dat pe spate şi ochii închişi doar pentru o clipă...

Dar, când îi deschise din nou, bărbatul dispăruse.

CAPITOLUL 2

În cabina din culise, Britanny termină cu machiatul şi intră în Cuşcă, în spatele ei, Calamity îşi încheie nasturii cămăşii, îşi puse un pulover larg de lână şi pardesiul. Se uită la ceas – unu şi zece – şi înjură pe înfundate, îi promisese baby-sitter-ei că avea să se întoarcă la douăsprezece şi jumătate.

– Am fugit, le strigă ea celorlalte fete, luându-şi poşeta. Pa.

Exact atunci, Sammy băgă capul pe uşă.

– Hei, zise el, arătând-o cu degetul pe Calamity. Eşti solicitată.

Calamity clătină din cap.

– Am plecat, zise ea, trăgându-şi fermoarul, îmi pare rău.

– Iei două sute de dolari pentru zece minute. Fetele de pe canapea se întoarseră să se zgâiască mirate mai întâi la Sammy, apoi la Calamity.

– Mă rog, la dracu', zise fata după o clipă. Mai bine o sun pe tipa care stă cu copilul....

Şi începu să se dezbrace.

Separeul este o beznă fierbinte. Miroase a cocleală, mucegai, sudoare, tutun umezit şi sex. La câțiva centimetri de fața lui, mica fereastră pătrată se abureşte de la răsuflare. De cealaltă parte a geamului se mişcă o femeie. Părul blond, care i se revarsă pe umeri, este dat din nou la o parte, în timp ce se unduieşte ademenitor în muzica languroasă care se revarsă în separeu dintr-un dispozitiv sonor ascuns.

– *Îți place să mă priveşti?*

Femeia îşi lasă mâinile în jos şi le aşază sugestiv pe sâni.

– *Ştiu ca îți place sa mă priveşti...* Bărbatul nu spune nimic.

– *Spune-mi ce vrei,* murmură femeia.

Îşi țuguie buzele şi închide ochii pe jumătate, în timp ce se apropie de fereastră şi îşi linge buzele.

– *Hai, spune-mi...*

Bărbatul din separeu se dă un pas înapoi. Inima îi bate să-i sară din piept când dă din cap repede şi murmură:

– Vreau să te văd dansând... Vreau să te văd dansând pe un val însângerat.

– *Îți place să mă priveşti, nu-i aşa?*

Bărbatul expiră şi trupul dansatoarei înfloreşte într-o explozie de negru şi purpuriu. Se deschid flori caustice, în timp ce ochii ei se retrag în orbite negre şi buzele se cojesc de pe gingii, dezgolind osul gol. Sângele se prelinge din alveolele

unde au fost dinții. Gâfâie, sudoarea i se scurge în colțurile gurii, în spatele femeii, o sclipire palidă de forme roșietice apare pe pereți când femeia își cuprinde sânii în palme și se apleacă înainte. Acum nu i se mai pare un cadavru în descompunere: este din nou tânără și atrăgătoare; gura ei este o dungă purpurie, iar coapsele îmbietoare i se deschid, deși el n-o mai vede. Ochii lui sunt atrași de peretele din spatele ei, unde sclipirea opacă și purpurie s-a transformat într-o panglică, într-un pârâu. Sângele picură și apoi se adună pe podea, unde curge și se înfoaie, clipocind pe lângă tocurile înalte ale femeii.

– *Îți place să-mi privești corpul,* murmură ea, răsucindu-se pe un picior, așa încât sângele să-i împroaște glezna goală. *Știu că-ți place...*

Bărbatul respiră din ce în ce mai rapid și începe să-i tremure mâna. Se apropie de fereastră.

Îi tremură vocea când șoptește, dar cuvintele i se pierd în beznă.

Iar femeia din fața lui se mișcă mai repede, în ritm cu respirația lui sacadată, își dezmiardă gâtul, umerii, stomacul. I se prelinge sânge din vârful degetelor, în timp ce își explorează corpul, sub buric, până pe șolduri. Pereții par să respire, să se cutremure. Sângele se prelinge de-a lungul lor, până când camera se umple de sânge. E sânge peste tot...

– ... *știu că-ți place. Nu fi timid.*

... peste tot, mâinile lui sunt umede de sânge, din părul ei curg picături roșii, în timp ce își arcuiește spatele și scutură din cap. Bărbatul ține ochii închiși strâns, în timp ce geme și gura se luptă să vorbească...

– ... aceasta este a doua moarte...

Sângele continuă să curgă. Acum s-a transformat într-o cascadă sangvină, care clipocește în jurul coapselor ei în timp ce dansează. Iar el o privește. Acum vorbește mai tare, în timp ce se încleștează de fereastra din fața lui.

– ... abominabil, mormăie el, deși femeia nu-l aude.

Îl privește și gura lui nu se mișcă.

– *Știu că-ți place,* repetă ea, umbrindu-și privirile cu genele, în timp ce își înclină capul.

Apoi se uită la el printr-o perdea de fum și flăcări.

– *Știu că-ți place...*

Bărbatul geme și clipește. I se sfâșie ochii.

Flăcări țâșnesc din pereți, duduind, ca și cum sângele ar fi o hârtie îmbibată în combustibil, ținută deasupra unei lumânări. Lacul de sânge sclipește și apoi izbucnește într-o vâlvătaie orbitoare, aurie, neagră și stacojie. Flăcările trosnesc și dansează, încercuind-o pe femeia care se mișcă derutată prin foc, în timp ce i se încrețește pielea. Grăsimea sfârâie, împroșcându-se pe geam, pe când gura i se mișcă dezarticulat. Se uită la părul ei care se preface în cenușă, la degetele contorsionate, transformate în fum. Propriul lui glas răsună tunător în gol, în timp ce geme și cade pe spate, pe un scaun, în urechi îi răsună ultimele cuvinte ale femeii, pe măsură ce flăcările cuprind încăperea. Mirosul pătrunzător al sângelui îi umple nările, iar o lacrimă singuratică i se prelinge pe obraz.

– Ştiu că-ți place.

CAPITOLUL 3

Dimineața se lăsă asupra oraşului, înlocuind ceața şi ploaia obişnuită cu soarele. Pe un deal îndreptat spre est, Frank Black îşi conducea maşina roşie Cherokee, clipind în lumina care pătrundea prin parbriz şi i se aşternea pe fața-i trasă.

– Cred că cineva încearcă să tragă cu ochiul, zise el zâmbind, în timp ce se uita la soția lui care stătea alături de el.

O ținea în brațe pe fetița lor de şase ani, Jordan, care-şi pusese mâinile peste cele ale mamei sale, în aşa fel încât să nu vadă nimic.

– Nu trage cu ochiul, mămico!

Catherine surâse şi clătină din cap, fără să-şi ia mâinile de la ochi.

– Bine, spune-mi tu când să mă uit, Jordan.

Frank zâmbi încântat. Luă o curbă şi trecu pe sub un măr care avea să fie plin de frunze şi flori la primăvară, iar apoi intră pe o stradă lată, cu bungalouri şi căsuțe de lemn în stil gotic, împrăştiate ca nişte jucării de copii pe o pajişte îngrijită. Garduri vii şi o grădină cu floarea soarelui pleoştită defilară pe lângă ei. Un băiat trecu cu bicicleta pe trotuar şi se întoarse să se uite curios la maşină. Frank încuviință din cap, ca şi cum el ar fi orchestrat toată această atmosferă, iar apoi opri maşina în curbă, la jumătatea străzii, în spatele unui camionete în mişcare. Se întoarse spre Jordan, care se uita la el printre buclele ei negre, ca ale mamei sale. Un timp se lăsă în voia plăcerii deosebite care-l cuprindea ori de câte ori le privea, încerca să-şi alunge agitația obişnuită care pusese stăpânire pe el pe drum, să destrame groaza delirantă ca amintirea unui coşmar pe care reuşise în cele din urmă să-l uite: totul era de domeniul trecutului, aceasta era o casă nouă, o viață nouă...

– Tăticule?

Glasul lui Jordan îl trezi din reverie. Frank clipi şi, când îşi ridică privirile, o văzu fâțâindu-se în poala lui Catherine.

– Acum?

Frank râse şi încuviință din cap:

– Acum.

– Gata, mămico! strigă Jordan, aplecându-se să bată în fereastră. Acum poți să te uiți!

Catherine îşi luă mâinile de la ochi şi se uită pe fereastră. Frank îi urmări reacțiile cu sufletul la gură.

– Ah, Frank! exclamă ea. Parcă ar fi o carte ilustrată...

Iar când o văzu dându-se jos din maşină, entuziasmată, cu Jordan după ea, se convinse în sfârşit că totul avea să fie în ordine.

– Este noua noastră casă, tăticule? strigă Jordan. Este aici?

Frank se dădu jos din maşină şi se apropie de ele, încuviințând din cap.

– Este noua noastră casă galbenă, zise el. Deasupra pajiştii în pantă, cu

iarbă frumos tunsă şi trifoi, sclipea un bungalou însorit, cu ferestre albe. Geamul plumbuit de la ferestrele celui de-al doilea etaj strălucea în soarele dimineții. Pe verandă atârnau câțiva cerceluşi în coşuri de răchită, un cadou de la agentul imobiliar. Catherine se uită impresionată şi apoi începu să meargă visătoare de-a lungul potecii. Jordan, de mână cu tatăl ei, o urmă.

În interiorul locuinței, cei de la agenția de transport aranjaseră deja mobila: canapeaua, fotoliile, balansoarul lui Jordan în camera de zi, mese de răchită şi veioze în solar şi tot felul de cutii pretutindeni.

Dumnezeule! Frank clătină din cap. Se întrebă ce-o fi în ele. Cărți? Vase? Colecția de Lego a lui Jordan? La câțiva metri depărtare, un cuier vechi în stil victorian stătea sprijinit de perete, lângă oglinda de la masa de toaletă a lui Jordan. Se zări pentru o clipă, încadrat de rama roz cu galben: era un bărbat înalt, suplu, cu păr cărunt şi ochi serioşi, fără să fie însă lipsiți de umor; riduri adânci se întindeau în jurul ochilor şi gurii. Nu avea o față zâmbitoare, dar inspira încredere. Un coleg de serviciu de-al lui spusese odată că Frank ar putea poza drept model pentru Arhanghelul Gavril: „Asemenea mutră nu poate fi decât aducătoare de veşti proaste de la Dumnezeu". Remarca nu-l deranjase, pentru că ştiau cu toții adevărul.

Activitatea lui Frank fusese strâns legată de veşti foarte proaste, într-adevăr.

– Uite-le, tăticule!

Fiica lui alergă pe lângă el chiuind de bucurie când văzu o cutie de carton cu numele ei pe ea şi începu să-şi scoată jucăriile. Frank zâmbi şi se dădu la o parte când cărăuşii intrară din nou, de data aceasta ca să aducă o masă de bucătărie. Când îi văzu, îl apucă cheful de muncă şi ridică o cutie. Tocmai se pregătea să-i urmeze în bucătărie, când auzi glasul lui Catherine.

– Poți să vii până aici, Frank?

Tonul ei serios îi acceleră pulsul. Când se uită în sus, o văzu la etaj, trasă la față. Trânti cutia şi o luă la fugă pe scări.

– Catherine, strigă el, când ajunse la etaj, stăpânindu-se cu greu să-şi păstreze calmul.

Dar nu primi nici un răspuns.

– Catherine!

O porni pe hol, îngrijorat. Abia când ajunse în dormitor şi o văzu stând ca vrăjită, se linişti.

– Ce este? o întrebă el blând.

Dar ea nu-i spuse nimic, îşi puse doar brațele de gâtul lui şi-l trase spre ea. Căldura şi atingerea mâinilor ei îi erau la fel de cunoscute ca propriile bătăi ale inimii. Preț de o clipă, rămaseră aşa, sprijiniți de uşă. Apoi Frank se desprinse puțin din îmbrățişarea ei, ca s-o privească în ochii verzi şi să vadă ce căuta.

– Acum sunt aşa de fericită, murmură ea. Pentru o clipă, i se umeziră ochii.

– Cred că este foarte bine că ne-am mutat, Frank.

– Şi eu cred la fel, zise el, simțind cum neliniştea se desprindea de el ca

vopseaua veche. Mă simt ca acasă.

De afară se auzi un zgomot înfundat şi, când se uitară amândoi pe fereastră, îl văzură pe acelaşi băiat pe care-l zăriseră mai devreme, cu un ziar în mână, gata să-l lase în fața uşii. Îl urmăriră din priviri până când dispăru şi apoi începură să râdă. Totul era minunat.

Frank zâmbi şi clătină din cap.

– Ciupeşte-mă ca să ştiu că nu visez. Catherine îl ciupi de fund în glumă, trăgându-l spre ea. Se sărutară din nou. Frank simți lumina soarelui în ochi în timp ce şoptea:

– Aici chiar că mă simt acasă.

CAPITOLUL 4

Era târziu după-amiaza când se duse să ia ziarul. Soarele se lăsase după deal, aruncând umbre lunguiețe pe pajişti şi o suflare hibernală în aer. Frank îl ridică şi tocmai se pregătea să-l deschidă când se auzi strigat de pe pajiştea învecinată:

– Bună!

Când se întoarse, văzu un bărbat cu chelie, cam pe la şaizeci de ani, care-şi flutura propriul său ziar. Avea o figură bonomă şi era îmbrăcat într-o canadiană roşie, puțin cam strânsă peste burtă.

– Bună, sunt Jack Meredith, spuse omul în timp ce străbătea pajiştea. Cred că o să fim vecini.

– Frank Black.

Celălalt bărbații strânse mâna încântat, îşi puse ziarul sub braț şi se răsuci pe călcâie.

– Ia spune-mi, de unde veniți, Frank?

Pe moment îl cuprinse neliniştea, dar se linişti imediat.

– Am stat la Washington, D.C. timp de zece ani, îi răspunse el. Dar soția mea este din Seattle.

Jack Meredith îşi înclină capul într-o parte.

– Serios? Şi ce v-a adus înapoi?

– Am vrut să ne întoarcem acasă, să prindem rădăcini.

Meredith dădu din cap înțelegător.

– Sigur, mi se pare logic.

Apoi se uită cu luare-aminte la Frank.

– Cu ce te ocupi, Frank?

– Trec printr-o schimbare de carieră.

Meredith ridică din sprâncene.

– Şi ai vreun plan?

Frank îl măsură din cap până-n picioare şi apoi zâmbi.

– Dau consultanță.

– Serios?

Meredith păru încântat.

– Putem să vă invităm la cină săptămâna aceasta? Zâmbi şi se uită peste umăr la veranda de un galben aprins, pe care apăruseră deja o bicicletă şi o casă de păpuşi.

– Am văzut că aveți o fetiță.

– Mulțumesc, o să-i spun soției mele.

– Te rog, spuse Meredith.

În timp ce se întorcea pe verandă, Frank auzi din urmă vocea vecinului.

– Hei, Frank, nici nu puteați să alegeți un loc mai bun ca să vă întoarceți.

Frank zâmbi din nou şi apoi îşi concentra atenția asupra ziarului din mâna lui. Scoase elasticul, îl despături şi-l parcurse repede din priviri, până dădu de un titlu care-i atrase atenția. Se întindea cu litere de-o şchioapă în partea de sus a paginii.

MAMA GĂSITĂ MOARTĂ ACASĂ

Fiica de cinci ani se ascunde de asasin

Sub titlu apărea fața dulce şi zâmbitoare a unei tinere cu păr blond, lung.

– Frank?

Catherine scoase capul pe uşa verandei şi se uită curioasă la soțul ei.

– Frank, cu cine...

Dar se întrerupse când îi văzu chipul în razele palide ale soarelui. Se uita la ea fără s-o vadă, spunându-şi în sinea lui: *Nu se termină niciodată, în vecii vecilor.*

CAPITOLUL 5

Dimineața, devreme, se trezi în fața sediului Serviciului Social din Seattle. Ploua mărunt, îl cuprinse o senzație ciudată când văzu clădirea cunoscută, din beton – agitație, presentimente, amintirea atâtor nopți nedormite, alimentate de cafea proastă şi coşmaruri. Pentru o clipă rămase în loc, zgâindu-se la uşile ude de ploaie; apoi îşi strânse umbrela şi intră, îşi făcu loc printre cei care se duceau la serviciu: consilieri sociali, ofițeri în uniformă, avocați, lucrători administrativi care căscau încă, în timp ce se dădeau la o parte ca să-l lase pe Frank să se urce în ascensor. Mirosea la fel, a aer stătut, cerneală pentru imprimante şi aburi care veneau din cantina angajaților de la subsol. Până şi oamenii care veneau la lucru erau la fel şi se confruntau, cu un calm profesionist, cu aceleaşi coşmaruri şi nenorociri sfâşietoare.

Nici cel de-al treilea etaj nu se schimbase cu nimic. Şiruri nesfârşite de birouri, fiecare cu computerul lui; bărbați şi femei ale căror priviri agitate te făceau să râzi ironic; țârâitul ocazional al stațiilor radio. Frank trecu pe lângă toți, fără să bage în seamă privirile lor curioase. Se mai oprea din când în când ca să citească numele scrise pe uşa birourilor, încruntându-se, până găsi în cele din urmă ce căuta.

11 ROBERT BLETCHER, OMUCIDERI,

scria pe o plăcuță prinsă în perete, lângă o uşă deschisă.

Frank ezită înainte să intre.

În cameră, un tip înalt, bine făcut, într-un costum cenuşiu discret şi cu o

cravată galbenă, stătea la un birou mare, ascultându-l pe unul dintre cei trei detectivi, care citea ceva de pe monitorul unui computer.

– Nu s-a primit nimic pe această rută, spunea detectivul.

Apoi se uită la nişte foi scrise de pe masă.

– Cât despre restul informaţiilor, va mai dura câteva ore până să fie procesate...

Locotenentul Bletcher încuviinţă din cap.

– Spune-le că nu vor obţine mai mult de câteva ore, zise el, răsucind un creion între degete. Şi sună-l pe tipul...

Bletcher amuţi brusc când îl zări pe bărbatul uscăţiv din prag.

– Cred că am văzut o fantomă, zise el şi se ridică în picioare.

Frank zâmbi reţinut.

– Bună, Bletch.

Detectivii se întoarseră spre ei, când locotenentul cel solid străbătu încăperea şi îi strânse mâna lui Frank cu atâta bucurie, încât fu cât pe ce să-l dărâme.

– Doamne! Ce faci aici, Frank?

Frank ridică din umeri, lăsându-se condus înăuntru.

– Ne-am întors la Seattle.

– Tu şi Catherine?

– Da, ne era dor de vreme.

Bletcher se întoarse spre ceilalţi, cu mâna pe umărul lui Frank.

– El este Frank Black. A lucrat aici, la omucideri, înainte să devină mare vedetă în FBI. Frank, ţi-i prezint pe Bob Giebelhouse, Pete Norton şi Roger Kamm.

După ce se salutară, unul dintre ei, Giebelhouse, se aplecă peste masă, ca să se uite mai bine la Frank.

– Eşti cel care l-a prins pe criminalul acela în serie care-şi mânca victimele. Cum îl chema...

– Leon Gole Pigget, îi răspunse Frank impasibil, încuviinţând din cap.

Giebelhouse pocni din degete.

– Eram curios să aflu, cum îi gătea?

Frank se încorda, dar figura lui rămase la fel de impenetrabilă.

– La tigaie, cu cartofi şi ceapă.

Giebelhouse pufni dezgustat.

– Isuse Cristoase! exclamă el, întorcându-se ca să împărtăşească amuzamentul şi celorlalţi detectivi. Vă vine să credeţi?

Frank îi privi rece pe toţi trei, după care îşi îndreptă privirile spre Bletcher.

– Ai o clipă liberă? îl întrebă el pe un ton scăzut.

– Da, sigur. Ieşiră pe hol.

– Cum merge treaba? îl întrebă Frank.

– Rata omuciderilor a scăzut, zâmbi el. Anul acesta au fost treizeci şi patru.

– Felicitări.

Bletcher chicoti şi ridică o mână ca să salute câţiva oameni.

– Aş vrea să mă împăunez, dar adevărul este că avem nişte echipe medicale de intervenție foarte eficiente.

Frank zâmbi ironic. Ajunseră în capătul culoarului şi porniră pe un altul, care avea însă mai puține birouri şi nu era atât de aglomerat.

– Şi femeia de acum două zile? Cea cu fetița? întreba el.

Bletcher se întunecă la față.

– Era stripteusă. Îşi făcea numărul într-un spectacol. Se pare că cineva nu s-a mulțumit doar cu atât.

Frank îl privi cu luare-aminte.

– Nu ai oferit nici un detaliu presei, zise el, într-un târziu.

Bletcher oftă.

– A fost o crimă sângeroasă şi crudă, spuse el posomorât.

Frank nu-i răspunse şi se mulțumi să încuviințeze din cap. Abia după un timp îl întrebă:

– Fetița ce face?

– Este în custodie la DSHS.

– A fost martoră la crimă?

Bletcher se opri în fața ieşirii de incendiu.

– Nu, nu a fost. Ai venit să cauți de lucru, Frank? îl întrebă detectivul, fixându-l din priviri.

În ochii reci ai lui Frank se reflecta luminița roşie a indicatorului pe care scria IEŞIRE.

– Crimele sexuale au fost specialitatea mea în ultimii zece ani, Bletch.

– Şi am auzit că asta te-a făcut să te pensionezi înainte de vreme.

Tonul locotenentului se mai îmblânzi. Se uită la Frank, aşteptându-l să continue, dar prietenul lui nu spuse nimic. Rămase acolo, în umbră. Abia după un minut îl auzi vorbind.

– Ai putea să mă duci să văd cadavrul?

Bletcher continuă să se zgâiască la el. În cele din urmă, încuviință din cap.

– Vino.

În perioada cât lucrase la FBI, auzise diverse descrieri ale morgii: abator, laborator, chiar şi catedrală; spații desacralizate sau sanctificate de moarte, care se deosebeau însă de lumea profană, populată de medici, procurori, cercetători medicali şi, bineînțeles, cadavre.

Dar, pentru Frank, morga era pur şi simplu o fabrică. Erau aduşi morții, unii cu carnea caldă încă şi hainele pline de sânge. Dar fiecare cadavru era o carte care trebuia deschisă, un mister de rezolvat în cadrul spiralelor de ADN, în labirintul arterelor, viscerelor, dinților şi unghiilor. Morții veneau la morgă învăluiți în traumele lor, protejați chiar de secretele lor. Dar, când plecau, arătau toți la fel: curați, cu etichete, băgați în saci de plastic, la fel ca o marfă.

Fabrici, îşi zise Frank posomorit, în timp ce-l urma pe Bletcher pe scări.

Această morgă era la fel ca celelalte. O încăpere spațioasă, cât o magazie, luminată de tuburi fluorescente, care atârnau atât de sus din tavan, încât lumina

care atingea podeaua era verzuie ca o pojghiță de gheață pe gresie. Mese metalice se ridicau ca nişte insule pe o mare arctică. Câte un tehnician sau un infirmier era aplecat asupra unei forme palide şi printre ei erau împrăştiate tărgi ca nişte vase gata să intre în port. Mirosea vag a carne putrezită, alcool, dezinfectant şi chimicale folosite la îmbălsămare. Era suficient de frig să scoți aburi pe gură şi Frank se cutremură, strângându-şi geaca din piele de căprioară în jurul lui.

– Pe aici.

Bletcher arătă din cap în direcția unui medic în halat alb şi ochelari cu ramă de metal, care răsfoia un dosar cu rapoarte de autopsie.

– Am sunat, ne aşteaptă...

Medicul îşi înălță capul şi se ridică în picioare.

– Curt Massey, zise el.

– Frank Black. Am venit pentru stripteusă.

Massey studie fața ofilită a lui Frank şi intensitatea tulburătoare a ochilor lui spălăciți. După un timp, se uită din nou la hârtiile din mâna lui.

– Pot să vă spun că s-a luptat.

Frank îşi înclină capul imperceptibil, ca şi cum ar fi ascultat o muzică îndepărtată. Medicul continuă:

– Traumatisme şi zgârieturi în partea superioară a corpului. Era o femeie puternică. N-a fost uşor s-o lichideze.

Din spatele lor se auzea zgomotul surd al roților de cauciuc pe podeaua lustruită. Frank şi Bletcher se întoarseră amândoi şi văzură un asistent care împingea o targa din inox în capătul opus al încăperii. Pe targa se vedea un sac negru de plastic.

– Dar nici ucigaşul nu era un tip pipernicit, spuse doctorul.

Îi făcu semn asistentului să tragă targa lângă masă. În momentul acela, Frank simți o mică înțepătură la baza craniului şi o senzație familiară de căldură, care se întinse până la ochi, orbindu-l pentru o clipă. Clipi şi înghiți în sec. Apoi clătină repede din cap, încercând să prindă viziunea înainte ca aceasta să dispară.

Dar dispăruse prea rapid. Se trezi în schimb sub privirile asistentului – un tânăr cu fața ca o lună plină, sub treizeci de ani, cu o piele spongioasă, ciupită de vărsat. Se uită un timp în ochii lui Frank. Avea o privire inexpresivă, după câte văzuse. Apoi se întoarse, îi dădu o foaie lui Massey s-o semneze, o luă şi plecă.

Medicul trase targa mai aproape de Bletcher şi Frank. Când întinse mâna ca să tragă fermoarul sacului, Frank îl opri, atingând uşor, dar hotărât, mâna lui Massey, în timp ce se uita la Bletcher.

Țipete...

Bletcher se încruntă.

– Ce este, Frank?

Țipete.

Vocea plângăreață, subțire, a unui copil îngrozit. Apoi o altă voce, printre urlete şi gemete, şi un trosnet de pânză sfâşiată cu cuțitul. Mai era un sunet,

complet deosebit de toate acestea; un glas profund, nebunesc, de bărbat. Căldura de la baza craniului lui Frank radiază într-un evantai de flăcări care-i încinge pielea şi ochii. Vede o lampă aruncată pe covor, reviste care zboară în aer. Un ursuleţ care apare de sub o canapea. Un braţ inert pe covor. O căldură sangvină i se întinde pe obraji, în colţul ochilor, pe întreaga faţă.

– I-a tăiat capul.

Cuvintele îi scăpaseră fără voia lui. Bletcher îl privi uluit. Medicul aşteptă o clipă, după care dădu din cap.

– Vă asigur că nu este uşor deloc, zise el, strâmbându-se.

Frank îşi linse buzele şi simţi un gust sărat, coclit, încercă să-şi stăpânească greaţa şi senzaţia de sufocare.

– În ce poziţie se afla corpul când a fost găsit?

Massey îi răspunse pe un ton rece, stăpânit, dar ochii lui trădau teama.

– Era întoarsă pe spate, cu braţele încrucişate peste piept.

Frank se încruntă. Se încordase ca un câine de vânătoare şi se uita fix la sacul din faţa lui.

Încăperea începe treptat să se transforme. Pereţii sunt stropiţi cu roşu. Umbre negre şi roşii dansează pe un fond alb, incandescent. Urmează o clipă de linişte. Ţipetele încetează, ca o ploaie care s-ar fi oprit. Doar că, în loc de vânt sau soare, un gâfâit îngrozitor umple încăperea şi de undeva din depărtare răsună foşnetul unui animal speriat, care încearcă să scape. O duhoare metalică îi invadează nările, precum şi un miros de arsură de la un bec care arde covorul ieftin. Simte o muşcătură rece, unsuroasă, între degetele lui. La picioare sale, o femeie adormită stă întinsă pe spate.

Frank clipi: *nu, nu doarme.*

– N-aţi găsit arma crimei, spuse el, dar a luat ceva de la locul crimei.

Bletcher, care-l privea fascinat, îl aprobă din cap.

– Era îmbrăcată, continuă Frank, vorbind ca-n vis. Nu s-a găsit nici o dovadă de agresiune sexuală.

Medicul se uită uimit la Frank. După un timp, se întoarse derutat spre Bletcher.

Dar locotenentul nu se uită la el, pentru că îi era imposibil să-şi desprindă privirile de la acest om, de la acest vizionar.

– Ce mai vezi? îl întrebă Bletcher.

Stă pe covor, cu braţele împreunate ca pentru rugăciune, cu părul blond în jurul feţei. Parcă ar avea mănuşi roşii pe mâini şi petale roşii împrăştiate pe obraji şi pe frunte. Mirosul de poliester ars aproape că nu se mai sesizează în duhoarea de sânge şi fecale.

– I-a tăiat degetele, zise Frank cu greu, ca şi cum de-abia ar fi reuşit să-şi scoată cuvintele din gură.

Medicul exclamă uluit şi dezgustat în acelaşi timp:

– Omul cu ochi-radiografie!

Frank continua să se uite fix, obsesiv, la sacul în care se afla cadavrul, îi

tresări un muşchi din colțul gurii, o pojghiță de gheață care cedă în fața tumultului apelor.

– Ce-ați aflat după ce ați analizat firele de păr?

Bletcher zâmbi. Părea la fel de dezgustat ca medicul.

– Poate că ar trebui să ne spui tu.

Dar, văzând că Frank nu-i răspundea, adăugă:

– Două fire de păr de la un bărbat de culoare. Frank închise ochii pentru o clipă şi apoi îi deschise din nou. Dădea impresia că avea să vorbească. Bletcher de-abia aştepta să-l audă. Dar, în loc să deschidă gura, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă. Paşii lui răsunară în camera cavernoasă şi uşa de oțel a ieşirii de incendiu se trânti în urma lui când o porni în jos pe scară.

Medicul îl urmări din priviri, clătinând din cap.

– Cum a făcut asta?

Bletcher se uită după Frank şi se strâmbă când iți uşa.

– Nu ştiu, zise el în cele din urmă. O fi ghicit. Apoi plecă fără să-şi ia rămas-bun. Când ajunse pe scări, Bletcher sări câte două trepte deodată, gâfâind puțin din cauza efortului.

– Frank! îl strigă el. Frank!

Frank îl aştepta calm în capătul scărilor. Bletcher se apropie de el epuizat.

– Este evident că n-ai venit doar ca să mă saluți. Ce cauți aici, Frank?

Black ezită înainte să-i răspundă.

– Cazul mi se pare cunoscut.

Bletcher se întunecă la față, dar Frank continuă la fel de calm şi convins.

– Cunosc psihologia acestui gen de criminal şi ştiu cum acționează.

Locotenentul se legănă de pe un picior pe altul, stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea.

– Şi cum o să acționeze?

– O să ucidă din nou.

Bletcher inspiră adânc.

– Uite ce-i, era o stripteuză, o victimă sigură, zise el în cele din urmă, vărsându-şi năduful.

Frank clătină din cap.

– Nu de asta a ales-o.

– Atunci de ce?

– Încă nu ştiu.

Locotenentul se încorda, dar Frank se grăbi să intervină, privindu-l împăciuitor.

– Lucrez cu un grup de consultanți, Bletch. Colegii mei au multă experiența în astfel de cazuri. N-ar strica să-i laşi să se uite.

– Şi eu am oameni buni, Frank.

– Ştiu.

– Am pus trei detectivi să se ocupe de acest caz, continuă Bletcher agitat, ridicând glasul. Ce să le spun?

– Că ucigaşul va fi greu de prins şi că nu le-ar strica puţin noroc...

– Sau ajutor, îl completă locotenentul, deschizând uşa spre ieşire.

Locotenentul îl urmări din priviri. Frank îşi încovoie umerii, în timp ce îşi croia drum prin holul aglomerat. Când dispăru, înghiţit de mulţime, Bletcher oftă uşurat. Uşa se închise încet când se întoarse şi o porni spre biroul lui.

Se duse la localul The Ruby Tip. Se afla pe o stradă unde soarele nu atingea niciodată trotuarul şi unde Frank era aproape recunoscător pentru duhoarea de mâncare şi mucegai: altfel Dumnezeu ştie la ce mirosuri te-ai fi putut aştepta. Nu mai fusese acolo, dar ştia unde se află. Era unul dintre acele locuri în care totul era temporar – realitatea, încrederea, fidelitatea, chiar şi credinţa. *O fac numai pentru bani. O fac numai pentru un timp. O fac numai până le cresc copiii. O fac numai pentru că trebuie. Dar nimic nu le opreşte s-o facă,* îşi zise Frank sumbru, rămas timp de câteva minute în ploaia măruntă, uitându-se la bărbaţii care treceau în tăcere unul pe lângă altul la intrarea în bar. *Nimic nu le opreşte pe aceste fete să danseze şi nimic nu-i opreşte pe aceşti tipi să vină, nici măcar o crima,* îşi încleşta bărbia, simţind aceeaşi presiune cunoscută la baza gâtului. Apoi îşi strânse geaca pe umeri şi intră.

Muzica ritmată se revărsa pe coridor. Frank se strâmbă când trecu pe lingă un bărbat care spăla podeaua. Nişte uşi vopsite în roşu şi verde mărgineau coridorul, ca nişte dinţi stricaţi care aşteptau să fie scoşi dintr-o gură bolnavă, încetini pasul ca să se uite la fotografiile polaroid prinse în separeuri, înfăţişau femei cu păr lung, sâni mari şi nume de băuturi siropoase, cum ar fi: Tiffannee, Brandy, Amber Lee. Când ajunse la uşa pe care scria TUESDAY, se opri. Se uită la fotografie şi se întrebă pentru o clipă în sinea lui de ce ucigaşul o alesese pe Calamity şi nu pe această fată. Aveau amândouă acelaşi păr blond şi acelaşi decolteu. Se încruntă, dar nu simţi nici un val de căldură pe şira spinării, nu-i defila prin faţa ochilor nici o imagine infernală care ar fi putut să-i dea un răspuns. Inspiră adânc şi păşi înăuntru.

Era un spaţiu claustrofobic, luminat slab de un singur bec roşu, care atârna deasupra. O muzică unsuroasă făcea spaţiul să pară şi mai mic. Voci feminine, distorsionate de sintetizator, scoteau gemete şi oftaturi. În cameră existau un scaun de metal pliabil şi o cutie mototolită cu şerveţele lângă el. Mirosul de dezinfectant cu aromă de pin era atât de puternic, încât îţi umezea ochii. Frank dădu la o parte scaunul din faţa ferestrei care umplea tot peretele. Cealaltă parte a geamului era acoperită de o perdea roşie şi vulgară de catifea. Văzu o gaură în peretele de lângă fereastră. Scoase portofelul, extrase câteva bancnote şi le îndesă înăuntru.

Apoi aşteptă. După o clipă, la fereastră apăru o mână care dădu perdeaua la o parte şi îşi făcu apariţia tânăra din fotografia polaroid. Era mai drăguţă decât în poză, dar mai vulnerabilă şi obosită: fardată strident, cu rimel negru şi ruj. Purta nişte bikini roşii şi un sutien asortat. Când dispăru perdeaua, privirea ei se încrucişa doar pentru o clipă cu cea a lui Frank. Apoi îi zâmbi provocator.

– Bună, m-ai prins.

Îşi arcui spatele, aşa încât părul i se revărsă peste umeri şi îşi trasă conturul sânilor cu mâinile.

Avea o vocea dulce, prefăcut copilărească, şi ochi albaştri, sinceri.

– Mă gândeam la ceva nebunesc.

Frank clătină din cap.

– Vreau doar să vorbim.

Tuesday se unduia în ritm cu muzica, cu gura întredeschisă, imitând gemetele care umpleau camera.

– Vorbeşte-mi, murmură ea, spune-mi ce vrei. Frank îşi vârî mâna în haină şi scoase ziarul cu fotografia lui Calamity. Apoi o ridică la fereastră fără să scoată un cuvânt. Un timp, Tuesday continuă să se unduiască, dar se opri brusc când văzu fotografia. Se îndreptă de spate şi îşi încrucişa braţele protector peste piept, în timp ce se uita la Frank.

– O cunoşteai, nu-i aşa? o întrebă el.

La început, se gândi că va fi o pierdere de timp, pentru că nu va dori să-i răspundă. Ochii albaştri şi sinceri deveniseră reci. I se părea chiar că-l priveau cu ură. Probabil că nici nu avea ochi albaştri. Dacă s-ar uita mai atent, ar observa mai mult ca sigur lentilele de contact.

– Asta nu este o cameră de interogatoriu, pufni ea în cele din urmă.

– Nici eu nu sunt poliţist.

Fata îşi linse buzele, dar gestul nu mai avea nimic seducător. Trăda mai mult nervozitatea.

– Am dat deja o declaraţie la poliţie.

Frank încercă să-i prindă privirea. Părea hotărâtă să nu se uite în ochii lui.

– Poate că o să aflu cine a ucis-o, zise el.

– Serios?

De data aceasta îl privi în sfârşit în ochi.

– Cum?

Frank îşi înclină uşor capul.

– Povesteşte-mi despre ea, o rugă el. Tuesday îşi strânse mai tare braţele în jurul ei.

Apoi se uită de jur împrejurul spaţiului îngust în care se aflau, ca şi cum ar fi încercat să găsească un răspuns. În cele din urmă, începu să vorbească.

– O chema Calamity. Nu se prostitua, nu consuma droguri, nici măcar nu fuma. Dansa pentru bani, ca să-şi poată creşte fetiţa. Nu prea sunt multe lucruri de spus, zise ea cu tristeţe, în final.

– Avea admiratori? Obsedaţi?

Ochii lui Tuesday sclipiră ciudat.

– Dacă n-ai observat, clienţii de aici nu sunt un model de moralitate, spuse ea pe un ton sec. Mai aplaudă, dar pentru asta ai nevoie de două mâini.

Mi-a zis-o, îşi spuse Frank, schiţând un zâmbet. Tuesday îl privi pentru o clipă şi, în momentul acela, citi totul în ochii ei obosiţi: cartiere mărginaşe, un tată din cauza căruia fugise la Seattle, înregistrările video la care se preta, aparta-

mentul cu un dormitor pe care-l împărțea cu alte două fete, ca să aibă destui bani să-şi termine liceul. Dacă se mai uita mult la ea, avea impresia că putea să-i ghicească şi numele.

– Ai văzut pe cineva aici în noaptea în care a fost ucisă? o întrebă el blând. Crezi că a urmărit-o cineva acasă?

– Am încetat de mult să mă mai uit la fețele lor.

Încercă să-şi ascundă nerăbdarea din glas.

– Crezi că ar putea exista un motiv care să explice crima?

– Un motiv? Tuesday se uită la el mirată şi apoi îşi feri repede privirile.

– Bărbații nu au nevoie de *motive.*

Îi tremura vocea de frică şi furie şi văzu cum încerca să-şi înăbuşe lacrimile.

– N-au nevoie decât de o scuză.

I se făcu milă de ea. Lăsă ochii în jos. Ce rost avea s-o mai chinuie? Apoi o privi pentru ultima oară, înainte să plece.

Arde. Flăcările se încolăcesc în jurul sânilor ei, sutienul se carbonizează, părul se lasă ca nişte fire topite. Deschide gura, dar nu iese nici un sunet, doar un gâlgâit de sânge care se transformă în aburi şi fum, când se prăbuşeşte în infern. Sângele clipoceşte în jurul coapselor şi taliei, îi curge pe umeri şi-i stropeşte fața.

În timp ce o privea, Frank gemu şi porni fără să vrea spre ea.

Apoi dispăru totul: şi flăcările, şi sângele. Nu mai rămase decât o femeie tânără, obosită, cu unghii cojite de ojă şi sutienul pătat de transpirație. Frank se uită la ea. După un timp dădu din cap, scoase încă o bancnotă din buzunar şi o vârî în gaura din perete.

– Îmi pare rău. Mulțumesc pentru timpul acordat. Dar, în drum spre uşă, vocea lui Tuesday îl opri.

– Ar fi un tip.

Vorbea resemnat, dar ochii ei trădau o umbră de recunoştință.

– Ne întinde poezii spre fereastră.

– Şi ce spune în ele? Fata clătină din cap.

– Nu ştiu. Sunt în franceză. L-am poreclit Francezul.

– A solicitat-o pe vreuna dintre voi?

– Nu, dar a plătit-o pentru un număr privat.

Frank încuviință din cap, încercând să-şi păstreze calmul.

– Aici există vreo cameră de luat vederi? Fata ezită. Era ilegal, bineînțeles, dar ştia o mulțime de localuri care aveau, înainte să apuce să spună ceva, Tuesday făcu un pas înapoi. Dădu capul pe spate şi făcu un semn cu degetul deasupra capului lui Frank.

– Să nu le spui că ştii de la mine, zise ea în şoaptă.

Frank se uită în colțul îndepărtat al cabinei. Un punct roşu ca un laser lucea sugestiv.

Asta e, îşi zise el. Se uită la Tuesday şi-i zâmbi recunoscător. Fata îl privi şi

ea cu o expresie indescifrabilă. Apoi perdeaua grea se catifea de trase la loc şi rămase din nou singur.

CAPITOLUL 7

Se lasă noaptea; dar pentru el este întotdeauna noapte, întotdeauna întuneric. Ploaia alunecă pe parbriz şi se aude un murmur îndepărtat, ca de valuri sau tunet. Trece podul cu maşina, în sens contrar fluxului de trafic, în drum spre oraşul din spatele lui. Vede în oglinda retrovizoare o sclipire verzuie, roşiatică, gălbuie şi albicioasă pe fundalul întunecat. Cerul seamănă cu un pom de Crăciun căzut; luminile se aprind şi se răspândesc. Oamenii se plâng de lumini, spun că distrug cerul, că nu pot vedea stelele – de parcă ai putea vedea vreodată stelele în acest oraş unde plouă în continuu –, că aprind noaptea şi alungă bezna.

Dar omul poreclit Francezul de Tuesday ştie că este nebunie curată. Ştie că nu sunt destule lumini pe întreg pământul ca să alunge această beznă. Nu acum.

Nu în noaptea aceasta.

Dinaintea lui, o rampă de ieşire duce pe o stradă puţin umblată, paralelă cu cartierele periculoase din Volunteer Park. Întoarce şi merge câteva minute în linişte. Nu se aud decât fâşâitul ştergătoarelor şi propria sa respiraţie, ca un zid între el şi noapte. Drumul este întrerupt aici. Asfaltul s-a crăpat şi a lăsat loc pământului bătut de paşi. Chiar şi din maşină se simte mirosul de pământ umed şi frunze mucegăite, precum şi aroma puţin sărată a ploii din Seattle care se adună în bălţi pe drum. Conduce prudent, încet, îşi spune că merge aşa pentru că drumul este prost şi îşi strică suspensia şi pentru că nu se grăbeşte să ajungă acasă, îşi spune multe lucruri şi ţine mâinile încordate pe volan. Există un punct în care drumul coteşte, unde, pentru o ultimă clipă, noaptea este doar beznă. Atunci începe să-i bată inima. Dar nu repede, nu de la început; încet, deşi destul de tare. Parcă l-ar lovi cineva cu pumnul în piept. Inspiră adânc, luptă împotriva panicii, dar ştie că este altceva, ştie că are un nume, dar nu poate să-l audă; zidul este aici şi nu va auzi ce spun în spatele lui, cum îl numesc, cum l-ar numi, dacă ar şti. Respiră sacadat şi luptă împotriva agitaţiei, încearcă să-şi ţină degetele încleştate pe volan. Pentru că, de data aceasta, n-o să oprească. De data aceasta va merge mai departe. Va apăsa cu piciorul pe acceleraţie, iar sedanul negru va ţâşni mai departe şi nu se va opri până nu va ajunge acasă.

Coteşte, iar acolo, înaintea lui, se află porţiunea de drum întunecat. Dar bezna este pângărită acum de primele lumini roşietice ale stopurilor maşinii din faţa lui. Apasă pe acceleraţie şi sedanul zboară. Ploaia se prelinge pe parbriz. Şoseaua pe care merge s-a transformat acum în apă. Se deplasează fără să scoată nici un sunet. Nu au cum să-l audă. Nori de gaze de eşapament se ridică din asfaltul crăpat, îşi trage şapca de base-ball, ca şi cum ar vrea să se apere de duhoarea lor otrăvitoare. Nu departe este podul pe care tocmai l-a traversat, pierdut în ceaţă ca un giulgiu cu pilonii săi imenşi de susţinere, în timp ce-l priveşte, i se accelerează respiraţia; clipeşte, îşi descleştează degetele de pe volan pentru o clipă, în timp ce se luptă să ţină zidul la locul lui, ca să nu vadă ce se mişcă în bez-

nă. Dar nu va fi acolo, nu se va duce acolo...

Zidul rezistă pentru o clipă.

Maşinile încep să apară prin ceață. Unele sunt goale, dar cele mai multe nu sunt: distinge siluetele bărbaților care stau şi vorbesc, se îmbrățişează. Cineva dă repede din cap. Mişcarea seamănă cu aceea a unui flash. I se accelerează respirația, îl doare inima, ca şi cum l-ar fi înjunghiat cineva, ca şi cum ar fi aruncat cu pietre în el. Deschide gura şi geme. Respirația izbucneşte şi încremeneşte într-un urlet mut. Pentru că acum zidul se sfărâmă. Îl simte. Lespezi de întuneric se sparg de pieptul lui. Parcă ar muşca din metal, până îi sângerează gingiile. Se aud zgomote înfundate de portiere care se închid şi se deschid. Clatină din cap, înnebunit să găsească acceleratorul, dar i-a amorțit piciorul. Nu mai simte volanul în mâini, nu-şi mai simte nici inima, nici aerul care-i intră în gât – pentru că asta face zidul când se prăbuşeşte. Greutatea lui te zdrobeşte. Cum să mai simți ceva sub o asemenea greutate?

– Hei...

Se aude o voce. Zăreşte o față albă, care se întoarce să-l urmărească. Scoate un strigăt şi îşi fereşte privirile. Se apleacă asupra volanului, forțându-se să-l simtă. Pentru că o să se ducă direct acasă. A cotit pe unde nu trebuie, a luat-o pe o scurtătură, a venit doar să se uite...

Aşa începe întotdeauna. Apoi apare gustul acela ciudat în gură, în timp ce încetineşte maşina. Se întoarce să se uite la siluetele care se mişcă printre copaci. Este gustul sângelui, al pământului şi al lichidului seminal, gustul pietrei acolo unde cedează zidul – aşa începe.

Şi aşa se sfârşeşte întotdeauna.

Parchează. Mai departe de celelalte maşini, dar nu foarte departe, ca să nu atragă atenția asupra lui. În curând, vor apărea şi alte maşini lângă a lui. Timp de câteva minute stă acolo, în beznă. Aude vântul gemând prin geamul deschis, foşnetul crengilor şi râsete înfundate de la liziera pădurii. Altă maşină se strecoară lângă a lui. Se opreşte suficient de mult ca să zărească o față prin geam şi nişte ochi întrebători, îşi ține respirația şi îşi fereşte privirile. Se uită fără să clipească în oglinda retrovizoare, dar nu vede nimic. După un timp, cealaltă maşină pleacă. Aşteaptă până dispare şi îşi trage şapca de base-ball pe frunte. Apoi se dă jos şi o porneşte spre pădure.

Susur de voci, frunze moarte, huruitul îndepărtat al traficului. Pământul de sub picioarele lui este spongios. Fiecare pas scoate ceva din pământ: gaze urât mirositoare, duhoare, putreziciune, ciuperci palide, ca nişte burice de degete care ies şi străpung mucegaiul. Aerul care-i adie pe față miroase a carne stricată. Clipeşte, străduindu-se să vadă prin ceața care seamănă mai mult cu un lichid gros, cenuşiu, brăzdat de tăieturi, stacojiu ca sângele care curge dintr-o rană. Copacii se mişcă încet în vântul care miroase a amoniac şi formaldehidă. Ramurile lor scriu cuvinte în aer şi i se umezesc ochii în timp ce le citeşte, îşi mişcă buzele, deşi nu pronunță cuvintele cu voce tare.

Acesta este ceasul vrăjit al nopții, Când cimitirele cască şi iadul însuşi se

deschide

Contaminând lumea...

Acum sunt acolo, îi vede: merg printre puieți uscați, la baza podului. Ceața se rostogolește la picioarele lor. Ochi ca niște lumânări arse, negri, cu cearcăne stacojii, fețe pline de pământ și urme de putreziciune: carnea care cade ca o dantelă însângerată, în timp ce creaturi minuscule le sapă obrajii. Gurile le sunt cusute; urmele negre se văd pe pielea fără sânge. Unii au și ochii cusuți. Firele se încordează când încearcă să-i deschidă, întind brațele, în timp ce se bălăbănesc orbi prin pădure. Rododendronii se agață de ei. Frunzele biciuiesc tendoanele expuse, ciotul înnegrit al unui braț din care mâna a fost retezată. Deși au gurile sfârtecate, le aude gemetele lichide, în timp ce cad în genunchi și se împreunează acolo, pe pământul reavăn, fără ochi, fără gură, frământându-se ca viermii care se îngroapă în noroi. Acolo unde se așază, țâșnesc flăcări din pământ și ard corpurile, dar cadavrele continuă să se împerecheze. Se oprește, se sprijină de copac și geme, încercând cu disperare să nu le mai vadă, să nu le mai audă, să zărească zidul acolo, între el și morți, sub pod.

Și, încet-încet, reușește. Piatră cu piatră, umbră cu umbră, zidul se ridică dinaintea lui. Flăcările din colțul ochilor dau înapoi; formele dezmembrate se topesc. Vocile șoptite se estompează de asemenea, deși știe că sunt acolo, la fel cum simte prezența bărbaților care merg repede pe cărările bătătorite care duc sub pod. Însă, pentru o clipă, nu-i vede; deocamdată zidul rezistă. Se întoarce și se înapoiază împleticindu-se la mașina lui, mergând fără țintă prin tufișuri. Pietrele zboară sub picioarele lui. Sesizează vag fețele întoarse spre el și o mână care încearcă să-l liniștească. Aude ce-i spune:

– Hei, omule, liniștește-te, nu s-a întâmplat nimic.

Apoi se aude un șuierat. Cineva șoptește:

– Parcă ai fi văzut o fantomă...

Ajunge din nou pe șosea, pe asfaltul crăpat. Pădurea se retrage în beznă în spatele lui. La câțiva metri înainte este mașina. Ar putea să ajungă la ea, să dea la cheie, să răsucească volanul, să lase în urmă toate astea și să fie acasă într-o jumătate de oră. Această experiență n-o să se mai întâmple niciodată, o să se termine, o să se termine în sfârșit...

Ajunge la mașină. O deschide, se strecoară înăuntru și închide portiera, îi bate inima să-i sară din piept și respiră sacadat. L-a cuprins greața. Are senzația că o să leșine. Se apleacă până când atinge volanul cu fruntea, rămâne acolo și inspiră adânc, eliminând aerul încet, de frică să nu se prăbușească zidul. După câteva minute, reușește să se liniștească; inima îi bate la fel de tare, dar nu mai poate număra intervalul dintre bătăi. Este mai bine. Pune cu grijă mâinile pe volan, zicându-și: *pot s-o fac, pot, de data aceasta o să reușesc.* Dar în momentul acela aude o bătaie în geam.

Tresare atât de violent, încât se lovește cu genunchii de marginea de jos a volanului. Ciocănitul răsună din nou, de data aceasta și mai insistent. Se întoarce încet ca să se uite pe fereastră, în geam se reflectă fața unui tânăr cu păr ne-

gru, cămaşă de bumbac şi o geacă din piele de căprioară umezită de ceață. Tânărul înclină capul într-o parte şi se uită la el. După câteva clipe, îi zâmbeşte încurajator:

– Hei, omule, totul este în ordine…

Francezul se uită la el. În jurul lui răsună un sunet înfundat. Pietrele încep să se prăbuşească de la o înălțime inimaginabilă, între el şi fereastră înfloresc mici pete de întuneric şi într-una dintre ele vede fața tânărului. Gura nu mai zâmbeşte, pentru că are ceva între buze, iar ochii nu se mai uită la bărbatul din maşină, pentru că sunt astupați cu leucoplast. Sângele picură pe geaca de piele de căprioară, formând un pârâiaş care curge în jos şi i se îmbibă în cămaşa de bumbac.

De departe, se aude un zgomot. Portiera se deschide şi apoi se închide la loc. Dar el nu aude. Acum tunetul din urechile Francezului a devenit asurzitor. Este zgomotul zidului care se prăbuşeşte, al valurilor care se sparg pe un țărm, al fluxului stacojiu care se ridică, până când scufundă oraşul. Este zgomotul sfârşitului lumii, care se transpune nu într-o explozie, nu într-o şoaptă, ci în huruitul motorului unei maşini, în scrâşnetul pietrişului zdrobit sub roți, în timp ce farurile străpung ceața ca un giulgiu şi sedanul negru se îndepărtează de pod.

Cerul este plin de găuri, în ele vede stelele, ca şi cum ar fi reflectarea minunatei panorame a oraşului de dedesubt. Acum s-a calmat. Mintea şi trupul s-au golit. Zidul nu mai este decât ceva la care visează uneori. Este un om care locuieşte într-un oraş mare, pe malul mării, un om care are un serviciu, o casă şi o mamă care-l iubeşte, un om care acum are ceva de rezolvat. Merge pe un drum întunecat. Maşina se hurducă peste pietre şi şanțuri. Când se opreşte şi deschide uşa, aerul miroase dulceag a pământ, sudoare şi putreziciune; miroase a pace. Are mirosul mării. Stă acolo pentru o clipă şi nu face altceva decât să respire. *Iubesc acest oraş,* îşi zice el. Îşi spune ce bine este *să* poți salva un lucru pe care-l iubeşti. De departe răsună murmurul traficului, sirena unui feribot care trage în capătul nordic din Pioneer Square. Acum îi place acest sunet. Este din nou o lume în care poate trăi.

Se duce la portiera din dreapta şi o deschide, înăuntru se mişcă ceva, iar asta îl face să încremenească pentru o clipă; un corp se rostogoleşte încet de pe scaun la picioarele lui. Stă într-o poziție ciudată, cu o mână întinsă spre uşa deschisă. Palma se sprijină acolo şi apoi alunecă, lăsând o urmă întunecată, ca o dâră de melc. Se apleacă să ridice cadavrul de glezne şi începe să-l târască spre spatele maşinii. Şi-a pus mănuşi de plastic; simte prin ele conturul gleznelor şi marginea cizmelor, în timp ce-l târăşte, se uită impasibil la fața desfigurată, la ochii, buzele şi gura transformate într-o chisăliță.

Aşa te vei hrăni cu moartea care se hrăneşte
cu oameni,
Şi Moartea odată moartă,
nu va mai muri nimeni…

Când ajunge în spatele maşini, se mişcă repede. Lasă cadavrul jos şi des-

chide portbagajul. Este căptuşit cu plastic gros. Se apleacă şi ridică din nou corpul, gemând înfundat până când îl trânteşte în portbagaj. Apoi rămâne mult timp în loc, ca să-l privească, trăgându-se fără să-şi dea seama de cozorocul şepcii de base-ball. În cele din urmă închide portbagajul, se urcă repede în maşină şi porneşte. Aproape că s-a luminat de ziuă şi are multă treabă.

Îi revine o mare responsabilitate acum, la sfârşitul lumii: trebuie să spele de păcate un oraş muribund.

CAPITOLUL 9

Dimineața se iveşte strălucitoare ca un giuvaer. Soarele atinge ferestrele oblice ale dormitorului lui Frank, transformându-le în prisme. Stă în pat şi se uită la curcubeul reflectat pe podea, în timp ce afară copacii se unduiesc în vântul blând. În spatele lui, Catherine stă cu pătura trasă până la bărbie, cu ochii închişi, dar zâmbeşte. Se preface că doarme, în fața lui, Jordan stă cu picioarele încrucişate peste pătură, uitându-se încruntată la ziarul de ieri. De afară se aude fâşâitul familiar al bicicletelor care trec în viteză, clinchetul claxoanelor lor demodate acoperind pentru o clipă trilurile unei păsări care cântă din tufiş.

– Ce este un boxer?

Frank îşi înălță privirile zâmbitor şi se uită la fața derutată a fiicei sale.

– Un câine mare cu o față cam aşa, îi răspunse el în şoaptă, alegând un cățeluş de care n-ar fi trebuit să ştie Catherine şi strâmbându-se ca să semene cât mai bine cu un exemplar canin foarte urât.

Jordan îl studie ridicând din sprâncene şi în cele din urmă clătină din cap.

– Nu cred, zise ea şi continuă să citească. Zâmbetul lui Catherine se lăți. Parcă puteai să ascunzi ceva de mama!

– Ce-ați zice de un baset? le sugeră ea.

Jordan îl privi vinovată pe tatăl ei. Îi prinsese, ce mai. Dar nu spuse nimic. Aşteptă să vadă ce avea să hotărască.

– Nu, zise el zâmbind. Sunt deja destui urecheați în casa aceasta.

Catherine se ridică şi-i aruncă o privire serioasă.

– Acum ştim de ce are tata o față de boxer. Jordan se zgudui de râs. Ziarul foşni zgomotos când mama ei se întinse s-o ia în brațe.

– Ce puneați la cale voi doi? zise ea.

Dar, în momentul acela, pacea dimineții fu întreruptă de țârâitul telefonului.

– Alo? răspunse Frank.

– Frank.

Vocea de la celălalt capăt al firului suna înfundat. Vorbea, probabil, de la un telefon portabil.

– Sunt Bob Bletcher. Am găsit un cadavru şi m-am gândit că vrei să-l vezi.

Frank se întoarse dintr-o mişcare şi se aşeză pe marginea patului, lângă noptieră. Simți ochii lui Catherine care-l priveau insistent, când spuse:

– Da, cred că aş vrea.

– Este pe autostrada 90, către Snoqualmie. Bletcher se auzea din ce în ce mai prost.

– Vei vedea încercuirea...

– Bine, ne întâlnim acolo, spuse Frank. Legătura se întrerupse şi Black se ridică să pună receptorul în furcă. Catherine îl privi curioasă.

– Cine era?

Frank nu-i răspunse imediat.

– Bob Bletcher, zise el în cele din urmă. Vrea să-i fac un serviciu.

Catherine încerca să-şi ascundă agitația.

– Ce anume?

– Nimic deosebit.

Se întoarse şi o privi drept în ochi, înclinând capul semnificativ spre Jordan.

– Terminăm mai târziu, draga mea, zise el, sărutând-o pe fetiță pe frunte.

– Sigur, tăticule, zâmbi copilul.

Rămase în loc un timp, ca s-o privească pe Jordan, îşi amintea când fusese la spital cu soția sa după ce o apucaseră durerile naşterii; îşi amintea de orele lungi de aşteptare, terminate cu miracolul pe care el şi Catherine nu se aşteptaseră niciodată să-l vadă – fiica lor, ținută în brațe de moaşă, aşezată după câteva minute lângă mama ei. Fusese o sarcină grea, dar şi mai dificili fuseseră anii dinainte, când toți specialiştii le spuseseră că era imposibil să aibă un copil.

Dar se înşelaseră. Se uită la Jordan, care începuse din nou să citească reclamele din ziar. Doctorii se înşelaseră şi Jordan era cea mai bună dovadă: minunea lor, şansa de unu la un milion, biletul lor câştigător.

Şi nimic nu putea schimba acest lucru. Nimic nu avea s-o ia de lângă ei.

Clătină repede din cap, încercând să-şi alunge valul de emoție care-l cuprinsese brusc. Traversă camera, aplecându-se să culeagă paginile căzute din ziar, în drum spre dulap. Deschise un sertar şi începu să-şi caute cu o mână lenjeria şi o pereche de şosete. Cu cealaltă mână vru să arunce ziarul pe birou, când sesiză titlul de pe prima pagină.

SUSPECT CĂUTAT ÎN BARURI STRIPTEASE

Alături era fotografia lui Calamity şi sub ea cuvintele:

Raportul medico-legal indică, se pare, un bărbat de culoare...

Îşi luă hainele şi băgă ziarul sub braț.

– O să vin acasă la cină, zise el peste umăr, înainte să intre în grabă în baie ca să se îmbrace.

O porni spre est, pe autostrada 90, către râul Snoqualmie. Dacă urmai râul spre nord, către Cascades, dădeai de Cascada Snoqualmie, o spectaculoasă revărsare de apă înspumată, cu celebra ei cabană care dădea spre apele presărate cu culorile curcubeului. Dar nu era nevoie să se ducă atât de departe, nu azi.

Îi veni uşor să ajungă la scena crimei. O recunoscu după maşinile de poliție şi ambulanțele oprite la vreo douăzeci de mile de oraş, pe iarba moartă. Dincolo de ele era o potecă lată, stearpă, în pantă, care ducea la râul împădurit cu meste-

ceni şi stejari tineri descărnaţi de frunze, zgâriind cerul greu, de culoarea prafului de puşcă.

Frank îşi parcă maşina acolo unde se termina şoseaua şi începu să urce. Muşchiul îngheţat scârţâia sub picioarele lui; gerul poleise frunzele moarte şi trunchiul copacilor, în porţiunea în care dealul se lăţea către bazinul râului, câţiva poliţişti în uniformă împânziseră pământul îngheţat. Undeva, departe, se auzea huruitul unui elicopter. Răsunau ţârâituri şi păcănituri de la aparatele radio portabile conectate la staţia elicopterului, precum şi lătratul câinilor de patrulă. Frank observa tot ce se petrecea, dar, înainte să pornească în jos pe deal, un poliţist în uniformă alergă gâfâind după el.

– Îmi pare rău, domnule, această zonă este închisă. Doar personale autorizate...

– Lasă-l să treacă, se auzi glasul lui Bletcher peste hărmălaie.

Poliţistul se întoarse de unde venise, când Bletcher i se alătură lui Frank.

– Te-am chemat repede.

Bletcher făcu semn cu capul să-l urmeze în jos, pe deal.

– Ce este?

– Cadavrul unui bărbat.

Poliţistul sublinie ultimul cuvânt, uitându-se pieziş la Frank când adăugă:

– A fost carbonizat într-o asemenea măsură, încât ne-a venit greu să recunoaştem sexul la început.

Frank ezită, uitându-se la un grup de poliţişti în uniformă şi detectivi care se adunaseră în cerc, în jurul unei prelate.

– I-a dat foc, nu?

Bletcher încuviinţă din cap şi puse radioul portabil deoparte. Deşi ororile făceau parte din activitatea lui de zi cu zi, tot nu putea să-şi ascundă dezgustul.

– A fost decapitat înainte sau după. Nu ne dăm seama încă.

Frank îl privi, remarcând ridurile care-i brăzdau gura şi cearcănele de sub ochi. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre grupul de la poalele dealului, îi recunoscu pe Giebelhouse şi pe ceilalţi detectivi din biroul lui Bletcher. Când şeful lor se apropie cu Frank, amuţiră, îl priviră cu răceală pe noul venit. Acceptau cadavrele şi brutalitatea pentru că făceau parte din meseria lor, dar nu şi pe intruşi. Frank trecu pe lângă ei, fără să bage în seamă expresiile lor glaciale, gelozia ironică de profesionist, împletită cu o sinceră curiozitate, îi ignoră complet, atent la corpul de sub prelată.

– A fost atins sau mişcat? se interesă el. Bletcher clătină din cap. Radioul portabil; păcăni şi-l închise.

Frank întoarse capul şi se uită dincolo de cercul de bărbaţi îmbrăcaţi în haine de culoare închisă. Studia copacii care încadrau albia spălată de ape şi pietrele îngrămădite la baza unui arbore imens, căzut.

La marginea viziunii lui începură să apară nişte forme.

– Se pare că ucigaşul l-a omorât în altă parte şi după aceea l-a adus aici, continuă Bletcher. Probabil că a parcat pe şoseaua de sus şi l-a împins la vale.

Frank dădu din cap. De-abia îl mai auzea. La câțiva paşi depărtare, Giebelhouse înălță capul şi rosti cu un glas înciudat:

– Probabil că vrei să vezi cadavrul.

Frank se încruntă. Se uita într-un punct între puieții descărnați.

– Nu este nevoie, zise el şi o, porni brusc spre copaci.

– Frank! îl strigă Bletcher.

Frank nu scoate nici un cuvânt. Înaintează ca-n transă, fără să simtă crengile care-i biciuiesc fața şi mâinile sau umezeala înghețată care i se strecoară în pantofi. Umbrele plutesc în raza câmpului său vizual. Simte în gură un gust de sânge şi pământ, ceva moale şi umed, ca o bucată de țesut sfâşiat. Cerul păleşte. Devine argintiu. O sclipire rozalie s-a ivit către est. Sunt zorile. Dar sclipirea creşte, devine prea strălucitoare, prea rapidă. Nu sunt zorile, ci flăcările. O siluetă se clatină printre copaci, înnegrindu-se şi ofilindu-se ca o muscă prinsă în văpaia unei lumânări. Flăcările țâşnesc din brațe şi din cap. Frank inspiră adânc şi este cât pe ce să se înece cu mirosul înecăcios de păr ars şi carne prăjită. O voce inumană se aude zbierând. Trosnetul flăcărilor aproape că astupă urletele agonizante, gemetele cuiva care încearcă să țipe în timp ce limba i se transformă în cenuşă. De jur împrejurul lui, peisajul se topeşte în nuanțe de negru şi roşu aprins. Copacii şi tufişurile izbucnesc în flăcări. Siluete fantomatice, fără ochi şi gură, se târăsc pe pământ. Duhoarea de arsură îl îngrețoşează. Vrea să-şi desprindă privirile de la această grozăvie, dar nu poate. Omul care arde fuge spre el. Sar scântei din el ca nişte licurici. În infernul care i-a înlocuit fața, Frank îi vede ochii, ca două şiruri gemene de raze X minuscule, acolo unde au fost cusuți, precum şi gura topită, ale cărei cusături s-au transformat în flăcări.

– Frank...

Glasul lui Bletcher se face simțit ca o lumină în beznă.

– Poți să...

Dar Frank nu-i răspunde, pentru că acum distinge o altă siluetă, care stă pe jumătate ascunsă pe după doi copaci, cu mâinile atârnându-i moi, de-o parte şi de alta a corpului. Este un bărbat în blugi şi geacă neagră, cu o şapcă de baseball care-i ascunde fața.

– Frank?

– Este acelaşi ucigaş.

– *Ce?*

Frank clipi din ochi ca să-şi revină şi sesiză figura uimită a lui Bletcher.

– Aici l-a ucis.

În timp ce vorbea, viziunea se estompă. Duhoarea grețoasă de carne arsă lăsă loc mirosului umed de ploaie, iar strigătele cumplite păliră, lăsând să se audă huruitul elicopterului de patrulare, deasupra capetelor lor. Frank inspiră şi expiră repede de câteva ori, ca şi cum ar fi vrut să testeze aerul, iar apoi îşi plecă privirile.

– Victimei i s-a dat foc aici, în pădure. Începu să meargă repede, răvăşind frunzele în calea lui, în timp ce cobora în grabă panta, căutând urme de arsură,

bucăți de haine carbonizate, cenuşă albă.

– Cât este până la râu? îi strigă el lui Bletcher.

– O jumătate de kilometru, îi răspunse detectivul-şef în timp ce se îndrepta spre el.

Vocea lui Frank se făcu clar auzită peste huruitul elicopterului.

– De acolo au venit. Bletcher se opri.

– Cine se crede tipul ăsta? îi strigă unul dintre detectivi. Sherlock Holmes?

– Nu ştiu, bombăni Bletcher. Cred că o să ne lămurim!

O luă la goană în jos pe deal, după Frank. Îi auzi pe ceilalți bombănind în spatele lui şi apoi strigându-se unul pe altul să-l urmeze. Radioul portabil fâşâi şi răsună o voce:

– *Unitatea mobila către bază. Am depistat ceva aproape de drum.*

– Bine, zise Bletcher posomorât, pornind din nou la drum.

Îl găsi pe Frank lângă marginea drumului. Covorul gros de frunze din perimetrul acela fusese răscolit: se distingeau urme de paşi. Puțin mai departe, ravagiile erau şi mai clare – pietre întoarse, ciuperci rupte, frunze împrăştiate. Frank stătea în mijlocul acestei scene, studiind pământul şi tufişurile din jur.

– Au fost aici, jos, zise el. Bletcher veni lângă el gâfâind.

– Şi ce au făcut?

– Nu ştiu, zise omul cu față suptă, încruntându-se.

Bletcher ridică din umeri.

– Atunci de ce...

– UITAȚI-VĂ ACOLO!

Cei doi bărbați se întoarseră să-i vadă pe Giebelhouse şi pe detectivul Kamm făcându-le semn agitați din spatele unui pâlc de mesteceni. La picioarele lor, doi polițişti în uniformă săpau furibund printre frunze. Frank alergă spre ei, alături de Bletcher.

– Am găsit, anunță unul dintre polițişti şi apoi trase o înjurătură.

Frank şi Bletcher veniră lângă ceilalți şi se uitară să vadă ce descoperiseră polițiştii.

Un sicriu din lemn nefinisat, cu aşchii sărite acolo unde cuiele fuseseră bătute în grabă. Pe capac fusese scrijelit un cuvânt:

PESTE

Frank îi urmări din priviri pe oamenii care dădeau frunzele la o parte, căutând marginile capacului. Mirosul de mucegai se intensifică, iar el clătină din cap. Îl dureau ochii şi gâtul. Căldura de la baza craniului dispăruse; se simțea zăvorit în gheață.

– Este gol, zise el pe un ton amorțit.

După o clipă, unul dintre ofițeri scoase un strigăt când găsi marginile dreptunghiului îngropat. Lemnul pârâi când smulseră capacul sicriului, iar înăuntru...

Nu era nimic. Câteva frunze moarte alunecară înăuntru când polițiştii îngenuncheară să se uite. Absolut nimic; doar o pată de culoarea ruginii într-un

colț.

– Uitați-vă!

Unul dintre polițiști făcu semn spre capacul interior și ceilalți se uitară în tăcere la ce era acolo. Niște zgârieturi în lemnul natur, presărate cu pete brun-roșcate. Erau urmele lăsate de cineva care se zbătuse să iasă.

– Pe toți dracii! înjură Bletcher pe înfundate. Când își ridică din nou privirile, îl văzu pe Frank îndepărtându-se. Și, fără să le spună un cuvânt celorlalți, se grăbi să-l ajungă.

– Cred că ar trebui să discutăm.

Frank nu spuse nimic. Merseră în liniște până când ajunseră la mașina lui Frank. Bletcher îl așteptă să deschidă portiera și să urce înăuntru. Se instala la volan, privindu-l pe detectivul-șef fără să scoată o vorbă, în cele din urmă, când huruitul elicopterului se intensifică și începu să se audă o larmă de glasuri dinspre râu, Frank încuviință din cap.

– Urcă, zise el. Te duc în oraș.

Conduseră fără să vorbească prin peisajul încremenit de iarnă de la periferia orașului, până în centru. Când ajunseră în oraș, ploua din nou. Traficul încetinise ca de obicei după-amiaza. Frank deschise radioul și căută până găsi un post cu muzică clasică. Bletcher se uita la el cum stătea impasibil la volan, zgâindu-se la șirul de mașini din fața lor, în timp ce ștergătoarele se mișcau ritmic, înainte și înapoi, înainte și înapoi, în cele din urmă, detectivul întinse mâna și închise radioul.

– Asociatul tău a fost la morgă de dimineață, ca să se uite la cadavru, zise el. Ne-a spus că-l chemă Watts.

– Încă n-am vorbit cu el, zise Frank, ridicând din umeri.

– În schimb, au vorbit câțiva dintre detectivii mei. Le-a spus că face parte dintr-o organizație numită Grupul Millennium.

– Da, zise Frank, tot fără să se uite în ochii lui. Dar Bletcher n-avea de gând să se dea bătut.

– Cu ei lucrezi?

– Da.

Detectivul întinse degetele, se uită la propriile palme și apoi la ploaia de afară.

– Și cine sunt?

Frank îi răspunse pe un ton măsurat, aproape indiferent:

– Niște tipi care au lucrat în poliție.

– FBI?

– Da, unii dintre ei.

Bletcher îl studie atent, îl cunoștea pe Frank Black de destulă vreme ca să-și dea seama când îi ascundea ceva. Dar tocmai pentru că-l cunoștea știa că nimic, nici amenințările, nici rugămințile, nu l-ar fi putut determina să vorbească dacă nu voia. În fața lor, traficul începu să se miște spre intersecția unde clădirea poliției se profila în zare prin ploaie. Detectivul oftă, clătinând din cap. Ridică

uşor tonul. O să-l roage, indiferent dacă-i convenea sau nu.

– Oamenii mei vor să ştie de ce eşti aici. Şi nu ştiu ce explicaţie să le dau.

Frank dădu drumul la radio şi se făcu auzit cvartetul Kronos, cu melodia „Îngerii negri” a lui George Crumbs. Opriră din nou la un alt semafor, iar Black se întoarse spre Bletcher:

– Sunt aici pentru că am o soţie şi un copil şi vreau să crească într-un loc unde să se simtă în siguranţă.

Bletcher spera că n-o să se rezume la această explicaţie şi, văzând că nu continua, îl întrebă:

– Asta-i tot?

Frank încuviinţă şi întoarse capul să se uite la ploaie şi la puzderia de umbrele negre îngrămădite pe trotuar. Bletcher inspiră adânc şi continuă pe un ton blând:

– Vrei să discuţi despre ce s-a întâmplat? De ce ai ieşit din FBI?

– Nu.

Maşina se opri brusc în faţa tribunalului. Bletcher oftă, ţuguiindu-şi buzele, şi deschise uşa. Coborî, dar, înainte s-o închidă, băgă din nou capul înăuntru.

– Cum o faci, Frank?

– Sunt un bun ghicitor, zise el, sfredelindu-l cu ochii lui calmi.

Bletcher se zgâi la el încruntat. După o clipă, portiera se trânti şi Frank îl urmări indiferent cu privirea pe detectivul care alerga să se adăpostească de ploaie.

CAPITOLUL 11

Se făcuse întuneric până să ajungă acasă. Parcă maşina şi rămase nemişcat câteva minute, uitându-se la pajiştea îngrijită a casei. La Washington petrecuseră luni de zile depănându-şi amintirile despre Seattle, atât înainte, cât şi după căsătorie. Catherine scotea albume pline de fotografii vechi şi se uita la ele. De data asta nu mai erau interesaţi de feţele prietenilor şi ale membrilor de familie, ci de casele şi cartierele care serviseră drept fundal pentru pozele de nuntă, pentru petrecerile în aer liber, meciurile de base-ball şi Sărbătoarea Căpşunii de pe Insula Vashon. Case modeste, din Capitol Hill; reşedinţe moderne, ascunse între brazi, cu vedere spre Lake Washington; case mai noi, de-a lungul malului nordic al lui Green Lake. Se dusese cu Jordan să caute o locuinţă potrivită – timp de două săptămâni urmăriseră anunţurile imobiliare, se plimbaseră cu diverşi agenţi, verificaseră robinete şi subsoluri, atenţi la cel mai mic semn de igrasie, zgâriaseră podelele de lemn, să vadă dacă nu erau putrezite.

Această casă nici măcar nu fusese pe lista lor. O zărise Jordan într-o după-amiază, când un agent imobiliar îi conducea cu maşina înapoi la hotel.

– Uite, tăticule! strigase ea, cât pe ce să sară de pe scaun.

Le făcea semn spre un mic bungalou cu un gard de azalee.

– Uite casa!

Frank se întorsese amuzat spre Catherine.

– Parcă ar fi fetița din *Miracolul de pe strada 34.* Catherine zâmbise, dar Jordan fusese gata să sară de pe scaun.

– Văd că scrie DE VÂNZARE, remarcase Catherine, uitându-se la agentul imobiliar.

– Am putea opri să ne uităm?

Agentul nu se arătase prea convins.

– Nu este pe lista noastră.

Dar se răzgândise când văzuse ce nerăbdători erau toți trei.

– Oricum, ne putem uita pe dinafară.

Se întorsese a doua zi, iar în după-amiaza celei de-a treia zile fusese făcută oferta. Atunci casa era maro, cu ferestre verzi, cojite, dar Jordan şi Catherine ştiuseră de la bun început că avea să fie galbenă.

– Casa însăşi vrea să fie galbenă, insistase Jordan.

– Nu poți să contrazici o casă, recunoscuse Frank.

De aceea, când se întorseseră la Washington, se ocupaseră nu numai cu împachetatul, dar şi cu studierea mostrelor de culoare. Galben ca floarea soarelui, galben de Paris, galben ca lămâia, galben ca grâul. Cine ar fi crezut că existau atâtea nuanțe de galben! Dar Catherine şi Jordan se hotărâseră în sfârşit: galben pal cu o margine albă, strălucitoare.

Iar acum, în timp ce stătea în maşină, Frank începu să zâmbească. Căsuța sclipea feeric în lumina gălbuie a felinarului. Fluturii zburau pe verandă. Una dintre ferestrele de la etaj ale dormitoarelor sclipea auriu. Semăna cu o casă de turtă dulce din poveşti.

Poate că, nu e chiar ca în rai, dar nici nu-i departe. Se dădu jos din maşină şi o porni spre casă. Aproape că ajunsese când îl opri în loc o portieră trântită.

– Frank Black...?

Încremeni şi strânse mâinile în pumni, fără să-şi dea seama. De partea cealaltă a străzii parcase o maşină. Un om traversă cu paşi hotărâți spre el.

Frank aşteptă.

Când se apropie, începu să distingă trăsăturile omului. Era înalt, musculos, cam de vârsta lui Frank, ras în cap, cu mustață, îmbrăcat cu un impermeabil Burberry şi încălțat cu pantofi scumpi, la fel ca şi haina. Absolut totul în ceea ce-l privea – haine, trăsături, privire – degaja siguranță, putere.

– Sunt Peter Watts.

Avea un glas scăzut, frumos modulat, şi un ton sigur pe sine.

– Sunt din partea grupului. Puteam să-ți trimit un fax, dar am vrut să mă prezint.

Frank se relaxa, zâmbi cordial şi-i întinse mâna.

– Am aflat că ai fost să vezi cadavrul. Ai descoperit ceva?

Watts îi întinse un plic mare.

– Câteva lucruri care s-au omis.

– Ce este, Frank?

Cei doi bărbați se întoarseră şi o văzură pe Catherine în uşa casei. Lumina

de pe verandă îi poleia părul şi gulerul halatului alb de baie. Frank dădu din cap, ca s-o asigure că totul era bine.

– Vin imediat, Catherine.

Rămase în uşă o clipă, aşteptând o explicație. Văzând că nu primea nici una, intră la loc în casă. Watts aşteptă până îi văzu umbra în fereastra camerei de zi şi apoi continuă.

– Erau câteva semne pe cadavru, greu de remarcat. Pe coapsa stângă a victimei am găsit o înțepătură de ac.

Frank ridică din sprâncene.

– De la ce? De la o seringă?

– Poate. Dar nu s-a găsit nici o substanță adipoasă în țesutul din jur.

După o scurtă ezitare, Watts adăugă:

– Poliția crede că ucigaşul este un bărbat de culoare, dar...

Frank încuviință din cap, privindu-şi fix interlocutorul.

– Am scos din calcul această posibilitate.

Watts îl privi şi el drept în ochi, zâmbind reținut. Frank se simți mândru într-un fel.

– Decapitarea şi tăierea degetelor s-au făcut cu precizie.

Watts aşteptă până când Frank îi luă plicul şi se uită la el.

– Ştii de ce?

– Ucigaşul îşi acoperea urmele. Probabil că victima l-a zgâriat sau l-a muşcat. Poate că nu s-a dus acolo ca s-o ucidă.

Watts îl aprobă.

– Cuțitul de bucătărie îi era la îndemână, dar chiar şi cu o unealtă atât de rudimentară, s-a descurcat perfect. Şi a lucrat cu sânge-rece, judecând după cât de bine a curățat tot.

Frank încuviință din cap cu o satisfacție sumbră.

– Ce părere are grupul?

– Că instinctele nu te înşală. Ucigaşul este mânat de un factor extern. Nu mai este capabil să se controleze.

– Altceva?

Watts zâmbi. Semăna cu un antrenor care primea un nou jucător celebru în echipă.

– Eşti omul potrivit pentru această meserie şi o bună achiziție pentru grupul nostru. Ai la dispoziție toate resursele noastre.

Frank înclină din cap, acceptând felicitările nerostite din cuvintele celuilalt bărbat. Watts ridică mâna în semn de rămas-bun, se întoarse şi se îndreptă spre maşina lui. Frank îl urmări din priviri până când maşina se încadra în trafic. Apoi intră în casă, aplecându-se să ia ziarul de dimineață, împachetat în plastic, împotriva ploii.

Casa era cufundată în beznă, înainta prudent pe holul principal – mai rămăseseră cutii goale, care trebuiau duse la centrul de reciclare – şi se duse în bucătărie. Mirosul dulceag de scorțişoară îl acoperise pe cel de vopsea proaspătă şi

lemn. Frank zâmbi, amintindu-şi cum în dimineaţa aceea, înainte de şcoală, Jordan o rugase pe mama ei să-i prepare prăjituri.

Şi iată-le pe bufet, împachetate în celofan. Puse ziarul lângă ele, ridică marginea de celofan, luă una şi o mâncă din două înghiţituri. Apoi mai luă una, îşi turnă un pahar cu lapte şi rămase câteva minute lângă chiuvetă, uitându-se în curtea vecinului. Cum îl chema? Parcă Meredith – Jack Meredith. Părea un om cumsecade. Poate că avea nepoţi de vârsta lui Jordan. Ar fi bine. Să nu uite s-o întrebe pe Catherine dacă discutase cu Meredith sau cu soţia lui despre invitaţia la cină. Termină de băut laptele, puse paharul pe chiuvetă, mai luă o prăjitură şi se duse la culcare.

În dormitor lumina era stinsă. Catherine era în pat, sub pătură, cu spatele la el. Părul ei ondulat se revărsa pe pernă în bucle negre. Pentru o clipă rămase în prag, ascultând respiraţia regulată a lui Catherine, întrebându-se dacă adormise deja. Însă nici vorbă.

– Cine era? îl întrebă ea, fără să se întoarcă să-l privească.

Frank inspiră adânc şi băgă plicul sub braţ.

– Îl cheamă Watts. Avea nişte informaţii pentru mine.

– A aşteptat o oră afară. Ar fi putut să intre în casă.

– Probabil că n-a vrut să deranjeze.

Catherine se ridică şi dădu pătura la o parte.

– Suport mai bine deranjul decât secretele, zise ea. O spusese pe un ton încordat, dar nu furios; nu era prima oară când aveau discuţii pe această temă. Soţul ei se aşeză pe pat, lângă ea.

– Doar ştii că nu am secrete faţă de tine. Îţi spun ce doreşti.

– Crezi că mă protejezi, dar este mai rău, Frank.

Clătină din cap, dar continuă să vorbească pe un ton măsurat.

– Nu poţi să mă ţii departe de lume. Nu poţi să-mi ceri să mă prefac că nu ştiu cu ce te ocupi.

Frank puse plicul pe noptieră şi se aplecă s-o mângâie pe braţ.

– Toţi ne prefacem. Oamenii aceştia pe care îi prindem ne obligă s-o facem.

– Avem un copil de crescut. Lumea reală începe să se facă simţită. N-ai cum s-o opreşti.

O luă în braţe şi o sărută pe frunte.

– Vreau să te fac să crezi că pot. Catherine îl privi un timp gânditoare. Apoi se pierdu în îmbrăţişarea lui şi-l lăsă s-o strângă, în timp ce-i căuta gura.

Şi, un timp, reuşiră într-adevăr să-şi imagineze că lumea nu exista.

CAPITOLUL 12

Mai târziu era tot în pat, treaz, lângă soţia sa. Cel puţin deocamdată nu trebuia să-şi imagineze doar că era în siguranţă. Rămase acolo, ascultându-i în tăcere respiraţia liniştită, în cele din urmă oftă. Nu putea să doarmă. O sărută pe obraz, o înveli şi se dădu jos din pat.

Jordan dormea în camera ei, întinsă peste pătură. Semăna atât de mult cu

mama sa! Frank o privi un timp, ținându-şi respirația ca s-o audă – un obicei căpătat după prea multe nopți nedormite, care păreau să nu se mai sfârşească. Apoi se desprinse cu greu, luă plicul de pe noptieră şi coborî la parter.

Era atât de linişte în casă, încât se auzeau ticăitul ceasului din camera de zi şi scârțâitul scărilor. Se duse în bucătărie să-şi mai ia nişte prăjituri şi îşi pregăti ceva de băut. Apoi luă ziarul de dimineață, scoțându-l din învelitoarea de plastic şi uitându-se la titluri în drum spre pivniță.

Un aparat de absorbție a umidității zumzăia într-un colț şi noul boiler duduia în altul, între ele – lângă un zid neterminat de doi pe patru, care marca locul unde, într-o zi, va fi biroul lui – Frank îşi instalase sediul temporar. Un pătrat mare, dintr-un covor vechi, acoperea podeaua de ciment. Mai erau acolo un scaun tapisat care se putea ridica şi coborî şi câteva mese pe care se aflau echipamentele – imprimante, faxuri, veioze, un telefon, un televizor, un video. Pe câteva rafturi se aflau dicționare, o agendă medicală şi alte cărți. Pe o pancartă prinsă în perete erau lipite fotografii polaroid şi articole de ziar care relatau despre uciderea lui Calamity. Pe un birou de stejar restaurat se afla computerul lui Frank, cu ecranul sclipind albastru-argintiu. Iar lângă el un scanner digital şi un videocasetofon. Frank îşi luă ochelarii de citit de unde îi lăsase, lângă monitor. Dădu la o parte nişte hârtii, puse în locul lor plicul pe care i-l dăduse Peter Watts şi se răsuci pe scaun, înşfăcând mouse-ul şi manevrându-l cu grijă.

În momentul acela, apăru în mijlocul ecranului o cutiuță cu litere sclipitoare.

C i N E Cui i E OH HDD E i M P MD. MDO-lLENNDllflM

Se auziră câteva țârâituri şi şuierături, până când modemul formă numărul şi se conecta. De îndată ce se asigură că stabilise legătura, Frank luă plicul, îl deschise cu grijă şi deşertă conținutul pe birou. Fotografii, o casetă audio, una video, faxuri şi câteva pagini de notițe dactilografiate. Se uită la toate acestea şi apoi îşi concentra din nou atenția spre ecranul computerului, când răsună un țiuit. Pe ecran nu scria decât:

Se ridică, luă caseta video pe care i-o dăduse Watts şi o băgă în aparat. Apoi se răsuci pe scaun, în aşa fel încât să se poată uita la monitor şi să țină hârtiile în poală, cu telecomanda videocasetofonului într-o mână şi cu pixul într-alta. Apărură imagini alb-negru cu purici. Frank se încruntă.

Rezoluția era atât de slabă, încât îşi dădu seama abia după câteva clipe ce reprezentau imaginile.

Pe ecran apăruse separeul de la barul Ruby Tip, văzut de deasupra, din unghiul amplu al camerei de supraveghere, în dreapta ecranului se observa o rază oblică de lumină, care venea de la fereastră. În spatele ei se distingea cu greu o siluetă întunecată. Mişcările ei seducătoare se reduceau la câteva gesturi de fundal. Majoritatea ecranului era ocupată de o umbră mai mare, aproape de sticlă. Era silueta unui bărbat în profil, cu trăsăturile ascunse de o şapcă de base-ball. Caseta audio reda un cântec trepidant, dar, dincolo de ritmul lui, Frank distingea un alt sunet – glasul unui bărbat care vorbea în şoaptă. Deşi nu se desluşeau cu-

vintele, se remarca agitația din tonul lui.

Frank se aplecă înainte, până ajunse la câțiva centimetri de ecran, derula banda înapoi şi apăsă pe butonul de redare. Ascultă şi mai atent decât prima oară, studiind umbra oblică a feței bărbatului, crăpătura întunecată din locul unde era gura, în timp ce-i şoptea femeii din spatele paravanului de sticlă. Frank nu-şi dezlipi ochii de la ecranul TV.

Îşi mişcă mâna repede pe foile carnețelului din poală, transcriind cuvinte.

Derulă din nou banda, copiind şi mai multe propoziții, tăindu-le şi scriind unele noi:

MAREE TIVITĂ CU SÂNGE

MAREE ÎNMUIATĂ ÎN SÂNGE

UNDE SUNT AERUL ŞI BANII INOCENȚEI

UNDE SE ÎNEACĂ CEREMONIA

INOCENTEI SE ÎNEACĂ

Se frecă la ochi clipind, în timp ce derula banda pentru a zecea oară. De data aceasta, copie cuvintele mai încet. Acum începeau să fie ecoul celor pe care le auzea pe monitor.

ACOLO UNDE SE ÎNEACĂ CEREMONIA INOCENTEI

... peste tot, ceremonia inocenței...

Se întrerupse. Opri banda şi încetă să scrie.

Parcă mai auzise undeva această exprimare, îşi muşcă buzele, se încruntă şi apoi se întoarse gânditor spre raftul de cărți de pe care alese *citatele cunoscute ale lui Bartlett.* Răsfoi volumul gros până găsi ceea ce căuta.

Ceremonie, distincții, la c., 101a

idol c., 244b

cunoscut ca ceai de după-amiază, 798a

despre iubire, c., 256a

despre inocența înecată, 882a

Agitat, dădu din nou la pagina 882. Şi iat-o – poezia lui Yeats „Cea de-a doua venire”, de care-şi amintea de la orele de engleză din colegiu.

În timp ce se roteşte în cercuri largi, Şoimul nu are cum sa audă vânătorul; Se distruge totul; centrul nu mai rezistă; Anarhia se dezlănțuie-asupra lumii, Mareea înmuiata în sânge este eliberată şi peste tot Se îneacă ceremonia inocenței...

Parcurse toată strofa până ajunse la versurile finale.

Şi cine este fiara a cărei oră

a sosit în sfârşit,

Care se bălăbăne spre Bethleem

ca să se nască?

– Asta este, murmură el.

– Marea molimă din oraşul maritim, strigă răguşit vocea vrăjită. Vei avea şi tu partea ta din lacul care arde cu foc şi pucioasă...

Închise cartea şi se uită la pancarta pe care erau prinse lugubrele fotografii polaroid. Fuseseră făcute la locul crimei şi înfățişau diverse porțiuni din trupul

măcelărit al lui Calamity, un picior, brațe fără mâini încrucişate pe un trunchi însângerat, şuvițe de păr. Trei dintre fotografii erau puse una lângă alta: erau prim-planuri ale unei suprafețe de piele palidă, greu de identificat, plină de vânătăi şi sânge. Doar în cea de-a treia era marcată o porțiune, printr-un cerc roşu. În centru, Frank distinse clar un minuscul punct negru.

Pe partea interioară a coapsei stângi a victimei am găsit o înțepătură de ac...

Se întoarse agitat spre video, apăsă pe un buton de pe telecomandă şi puse din nou banda în funcțiune, în timp ce asculta sonorul distorsionat, luă un mic teanc de fotografii polaroid de lângă tastatură şi le răsfoi din nou, sperând că, de data aceasta, va remarca ceva care-i scăpase, ceva în afară de sânge şi carne măcelărită. *...marea molimă din oraşul maritim,* spunea o voce la televizor. *Vei avea şi tu partea ta din lacul care arde cu foc şi pucioasă.*

Ajunse la ultimele din teanc. Erau fotografiile luate de poliție la locul crimei, unde fusese de dimineață. Se vedeau frunze arse, urme de paşi, câteva imagini cu sicriul îngropat şi capacul scrijelit pe care scria ca o amenințare:

PESTE

– Exact, murmură Frank.

Puse fotografiile polaroid la loc, derula banda şi o viziona pentru ultima oară. Între timp, se întoarse cu fața la computer, dactilografie o serie de comenzi şi apoi apăsă pe tasta finală. Lângă cursor apărură cuvintele TRANSMITEREA UNEI ÎNREGISTRĂRI VIDEO. Dactilografie încă un rând – TRANSMITEREA GIF-ului FOTOGRAFIILOR DE LA LOCUL CRIMEI – se ridică şi duse teancul de fotografii polaroid lângă scanner. Lumina aparatului sclipea orbitor,

În timp ce le copia digital. Aşteptă gânditor să se termine. Când ajunse la fotografiile capacului sicriului, se încruntă.

Era ceva acolo.

Întinse mâna după ziarul pe care-l adusese cu el şi-l despături, încercând să-şi stăpânească agitația în timp ce citea prima pagină.

POLIȚIA A CERCETAT TOT PARCUL

Lângă titlu era fotografia unui loc în care victima din noaptea trecută fusese văzută de câțiva martori anonimi. Poza înfățişa zona împădurită de la baza podului, în colțul cadrului, pe piciorul podului scria un singur cuvânt cu vopsea galbenă: PESTE

CAPITOLUL 13

Ştia, bineînțeles, de Volunteer Park; fusese un loc notoriu de întâlnire pentru homosexuali, încă de la începutul anilor '70. Dar nu fusese niciodată noaptea acolo şi nici nu condusese pe acest drum de acces accidentat, cu pietriş şi sticlă spartă, care scârțâia sub cauciucurile maşinii. Locul părea o ruină. Ceața se strecura printre copacii cu aspect fantomatic. Un înveliş de muşchi atârna de brazii mai mari. Sticle sparte şi cutii strivite de bere erau împrăştiate peste tot. Iar deasupra lor se profila umbra monolitică a podului, ca o imagine de coşmar, ca o prezență întunecată, amenințătoare. Sub pod se întindeau pădurile, alcătu-

ind un dezolant peisaj nocturn.

Dar pădurile nu erau nici pe departe pustii. Un şir de maşini şerpuiau pe drumul îngust şi altele erau parcate de-a lungul lui, îngreunând circulația. Frank se strecură printre vehicule, în viteza întâi. Ceilalți pasageri se uitau atent la el pe fereastră. În cele din urmă găsi un loc unde să parcheze. Trase fermoarul canadienei, își vârî mâinile în buzunar şi coborî. Aburii respirației sale pluteau în ceața rece care se ridica din pământ. De deasupra se auzea huruitul traficului de pe pod. Distingea voci în apropiere: oameni care discutau şi se strigau unul pe celălalt, râsete înfundate. Păşi uşor peste o bară şi o porni spre pădure, mergând aiurea câteva minute, până găsi o cărare de bicicletă, acum plină de bărbați şi băieți, singuri sau perechi. Grupurile de trei sau patru erau destul de rare. Pe măsură ce se apropiau de Frank pe cărare, ochii lor îl studiau curioşi, remarcând statura lui înaltă, suplă, părul des, răvăşit de vânt. Dar când îi observau figura chinuită de ceva foarte asemănător urii, își fereau imediat privirile şi ieşeau de pe potecă, retrăgându-se la adăpostul copacilor.

După câteva minute, găsi ceea ce căuta: o cărare lată, care ducea la un zăgaz abrupt, spre pod. Mergea grăbit, ignorând privirile curioase, uneori chiar ostile, ale celor obişnuiți să se retragă aici pentru practicile lor obişnuite. Roiau pe acolo o mulțime de tineri, sprijinindu-se sugestiv de perete, aşteptând să se apropie cineva, pândind o umbră care să apară din beznă. Din când în când sclipeau luminile chibriturilor, ale brichetelor, sau câte o etichetă albăstruie a unei sticle. Fumul de marijuana se amesteca amețitor cu mirosul de colonie scumpă, transpirație şi carne încălzită.

Frank se stăpâni cu greu să strige „Foc!”, să-l înşface pe unul dintre băieții de acolo, atât de tineri, încât îi apucase căscatul la această oră târzie de noapte, şi să zbiere la el: *Ți-ai pierdut mințile?* Dar dorința era mai puternică decât rațiunea, chiar şi în umbra unei crime violente.

Mai ales în umbra unei crime violente, îşi zise Frank şi se cutremură când îşi aminti ce-i spusese lui Catherine cu numai câteva ore în urmă: *Toți se prefac. Toți ne prefacem.* Îşi ridică privirile şi timp de o secundă îl privi drept în ochi pe un băiat care ezita la câțiva paşi de el, ca să vadă dacă Frank avea să-l bage în seamă. Băiatul se întoarse cu o figură complet inexpresivă. *Ne prefacem. Ne comportăm ca şi cum n-ar fi nimic rău,* îşi zise Frank cu amărăciune în timp ce urca dealul.

Acum traficul se auzea mai tare, la fel ca şi zgomotul vocilor. Doi bărbați bine îmbrăcați, în costume de oameni de afaceri şi mantouri elegante, râseră amuzați de o glumă, uitându-se pieziş la Frank cu figuri sincere; de data acesta, Frank fu acela care-şi feri privirile. Alunecă pe pietriş şi fu cât pe ce să cadă. Dar, în cele din urmă, ajunse în vârful dealului. Se opri să-şi tragă respirația şi, când îşi înălță capul, văzu pentru ce venise – vopseaua galbenă, mâzgălită deasupra capetelor tuturor acelor figuri învăluite în umbră.

PESTE

Rămase în picioare gânditor şi privi acest cuvânt timp de câteva clipe. *Peste*

însemna „molimă” în franceză, o altă informație pe care şi-o amintea din şcoală. *O epidemie ucigătoare.* Şi, bineînțeles, cine ar fi remarcat această inscripție, mâzgălită printre altele, la fel de lipsite de sens, cum ar fi BAT 47, SAMO, BLEDSOE BLUES? Oricine şi-ar fi pierdut vremea să le citească ar fi ajuns la aceeaşi concluzie. Şi anume că erau opera unui fanatic religios homosexual.

Numai că acest fanatic religios avea, se părea, o misiune letală. Frank se încruntă, uitându-se la cuvântul ciudat, până când acesta începu să plutească pe dinaintea ochilor săi. Clipi de câteva ori şi îşi feri privirile, încercând să-şi alunge amețeala de moment.

În jurul lui sunt numai cadavre, înaintează înțepenite spre el, cu brațele întinse, şi în ultimul moment se retrag în umbră, văzând că nu le îmbrățişează. În spatele siluetelor lor torturate, copacii zgârie cerul cu crengile lor golaşe. Fuioare de fum se înalță din ele şi din pământ. Frank se strâmbă când simte în nări o duhoare pestilențială, de carne putrezită, în gură are un gust de cenuşă rece şi de încă ceva – este aroma sărată a sângelui. Îşi înfige mâinile adânc în buzunare, zgâindu-se ca în transă. Doi bărbați se apropie de el pe cărare, ezitând. Abia când ajung la câtiva metri de el Frank vede cum se desprinde carnea de pe fața lor, expunând oasele mâinilor care străpung pielea înnegrită ca hârtia carbonizată, îşi ține respirația şi face un pas înapoi; n-au cum să-l vadă, trec încet pe lângă el, aproape ca într-un vis, cu fețele desfigurate întoarse spre el, în aşa fel încât să vadă cum li s-au cusut ochii şi gura cu catgut, cum li s-a sfâşiat carnea în colțul gurii. Trec clătinându-se pe lângă el şi-l fac să geamă înfundat.

Ceva se zbate înăuntrul lui – dorința, furia, disprețul, oroarea sfâşietoare care se reflectă în cadavrele care bântuie prin pădurea dezgolită. Se străduieşte să respire calm, să-şi stăpânească bătăile nebuneşti ale inimii, iar apoi se întoarce ca să se uite la cele două spectre care se topesc în noapte.

În momentul acela, Frank îl văzu în sfârşit. O siluetă singuratică, mergând încet pe cărare, cu umerii aplecați. Era îmbrăcat în blugi, cu o geacă sport şi o şapcă de base-ball trasă pe frunte. Sub cozoroc, Frank îi zări ochii mici, adânci, care priveau pe furiş în jur, observând cuplurile care îşi făceau loc prin mulțime. Şoaptele gâfâite pe care le auzise cu numai câteva clipe mai înainte se legară în cuvinte:

Mareea înmuiată, în sânge se dezlănțuie

Şi Frank văzu din nou scheletul arzând în pădure, auzi din nou urletele sale care clătinau copacii, în timp ce o siluetă privea din umbră. Cineva în blugi, geacă neagră şi şapcă de base-ball care-i ascundea trăsăturile.

Francezul.

Frank se uită la el cu gura întredeschisă. Dar, înainte să apuce să spună ceva, înainte să fie în stare să se mişte, celălalt înalță capul. Şi-l văzu pe Frank stând acolo, urmărindu-l.

Şi într-un fel îl recunoscu; aşa cum îl recunoscuse şi Frank pe ucigaş. Pentru o clipă, se uitară unul la celălalt, încordați. Dar momentul se destramă când Francezul o rupse la fugă.

Frank se năpusti după el, alergând printre copaci şi tufişuri, fără să-i pese de crengile care-i biciuiau fața, alunecând pe pietre şi sticle sparte. Respira greoi şi sacadat în timp ce alerga. Părăsi cărarea principală, urmându-l pe celălalt în sus, pe deal, spre pod. Din fața răsunară strigăte revoltate, când Francezul dărâmă pe cineva în goana lui, urmate de alte strigăte şi înjurături, în timp ce oamenii se fereau din calea lui. Frank gâfâi, aplecându-se când ajunse la un frunziş des, fără să observe ghimpii care-i sfâşiau mânecile şi i se înfigeau în mână. Se părea că Francezul cunoştea potecile ascunse de aici. Alerga în zigzag pe coama dealului şi dispărea uneori câte un minut, până când Frank îl zărea din nou, cățărându-se pe cărare. Francezul sări peste piciorul podului, dărâmând un bărbat solid, şi pentru o clipă se împiedică. Frank se avântă, dar celălalt se ridicase deja şi o luase din nou la fugă.

Acum ajunse sub pod. Bărbații îl priveau uimiți; alții se retrăgeau în pădure. Frank zări spatele Francezului lovindu-se de un tufiş stufos, după ultimul stâlp masiv de beton. Şi o luă după el, croindu-şi drum prin hăţişuri, până când ajunse la un alt povârniş, care ducea de data aceasta la şosea.

Francezul nu era nicăieri. Frank se opri, uitându-se disperat în jur, dar nu zări nimic. Peste câteva secunde, ceva întunecat pulsa în extremitatea câmpului său vizual. Când se uită, îl văzu pe Francez pe pod, deasupra lui. Frank o luă din nou la fugă în sus pe deal, ținându-se de tufişuri şi de arborii tineri.

Când ajunse, sări peste parapetul podului pe trotuar. Timp de câteva clipe fu orbit de lumina felinarelor şi a farurilor şi asurzit de huruitul traficului de noapte. Clipi umbrindu-şi ochii şi atunci îl văzu cum alerga pe trotuarul îngust. Se năpusti după el.

În momentul acela, Francezul se uită în spate. Îl văzu iar pe Frank, se schimonosi la față şi, fără să se uite, se năpusti direct în trafic. Răsunară claxoane şi un scrâşnet de cauciucuri, în timp ce maşinile încercau să-l evite. Frank încetini pasul, aşteptând un moment prielnic, iar apoi o luă după el.

Francezul alerga printre maşini pe banda din stânga, urmat de Frank. Urmărirea lor crease un vacarm de nedescris pe pod: strigăte, claxoane, tamponări, faruri sparte. O camionetă scăpă de sub control pe banda opusă, îndreptându-se spre Frank. Se aruncă în calea ei cu un strigăt, se rostogoli şi camioneta reuşi să frâneze la câțiva centimetri de el. Dar, înainte ca şoferul să-şi revină din şoc, Frank dispăruse. Se ridicase în picioare şi o luase la fugă pe banda din mijloc. Aici începu din nou să alerge cât îl țineau picioarele.

Dar Francezul ajunsese şi el pe banda centrală şi reuşise să se îndepărteze, îndreptându-se acum spre capătul podului. Frank îl zări pentru o clipă, năpustindu-se din nou în fluxul traficului. Răsunară alte claxoane şi înjurături, iar apoi Francezul dispăru complet.

Maşinile se tamponară în lanț, ajungând până unde alerga Frank, croindu-şi drum printre vehiculele oprite. Sări pe trotuarul de vizavi, se opri şi se întoarse, uitându-se în zadar după Francez.

Nu era nicăieri.

Frank rămase acolo un timp, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. După aceea o porni din nou printre maşini, uitându-se atent după fugar.

Nimic. Apoi de departe, mai în jos pe pod, un bărbat deschise portiera şi ieşi din maşină.

– A sărit! strigă el. L-am văzut eu!

Frank alergă la el.

– Unde? Şoferul făcu semn peste parapetul podului.

– Acolo.

Frank se întoarse şi alergă pe marginea podului. Apucă parapetul cu mâinile şi se uită la apa neagră, mişcătoare, înfiorată de mici valuri stârnite de vântul nopții.

Era o distanță mare până jos. Săritura n-ar fi fost sinucigaşă, dar destul de periculoasă ca să-l oprească pe orice om întreg la cap, care n-ar fi avut un motiv întemeiat.

Însă Francezul avea un motiv foarte întemeiat. Frank clătină din cap, uitându-se neputincios la râu. Nu se vedea nici o mişcare în apă, în afară de curgerea ei firească. Nici un înotător, nici un cap plutind în beznă.

Cum o fi scăpat?

Rămase acolo câteva minute, studiind apa agitată, în cele din urmă se întoarse, stăpânindu-şi furia, şi o porni încet de-a lungul podului, printre şoferi furioşi, pasageri agitați, vehicule avariate şi maşini de poliție cu sirenele în funcțiune, care se apropiau de locul accidentelor. Merse până ajunse la bara metalică, sări peste ea şi o luă pe cărarea din pădure, în drum spre maşina lui.

N-avu cum să vadă, bineînțeles, silueta întunecată care atârna de unul dintre stâlpii de susținere ai podului. Se ținea de structura metalică de sub şosea, în timp ce sângele i se prelingea pe braț din rana de la mână. Francezul întoarse capul ca să se uite în depărtare la o altă figură solitară, care înainta cu capul plecat, departe de pod.

Frank se trezi a doua zi de dimineață prea devreme, din cauza ploii care bătea în geamuri. Se ridică gemând şi se uită la ceas. Era 7:30. Patul de lângă el era gol. Catherine îl lăsase să doarmă. Un timp rămase nemişcat, în linişte, ascultând sunetele înfundate de la parter. Jordan fugea de colo-colo, adunându-şi lucrurile pentru şcoală. Catherine strângea masa şi se pregătea să iasă. În cele din urmă se ridică, făcu un duş, se îmbrăcă repede şi coborî să-şi ia rămas-bun de la Jordan.

Fetița stătea la masa de bucătărie, dând din picioare şi ciugulind o felie de pâine prăjită.

– Bună, tăticule, zise ea fonfăită.

Se aplecă s-o sărute.

– Mi se pare că ai răcit.

– Mda, spuse Jordan.

– Directorul de la noua ei şcoală spune că bântuie o gripă. Ieri au lipsit mai mulți copii, îl lămuri Catherine. Termină-ți sucul de portocale, draga mea. Doar

nu vrei să întârzii la şcoală din prima săptămână....

Apoi el şi Catherine îşi urmăriră din prag fiica în timp ce se îndrepta spre autobuzul de şcoală. Pelerina ei roz şi umbrela asortată ieşeau în evidenţă în ploaie. Când autobuzul scoase fum pe ţeava de eşapament şi porni din loc, Catherine se întoarse spre soţul ei şi-l întrebă:

– Unde ai fost? M-am trezit la ora două şi plecaseşi.

Frank îşi trecu mâna peste ochi.

– Am avut nişte treabă.

– La două noaptea?

Glasul coborât al lui Catherine şi figura ei uimită erau mai mult decât putea suporta.

– Frank, credeam că ne-am mutat aici ca să lăsăm în urmă tot ce a fost. Credeam că o să se termine.

Frank o privi zâmbitor, o mângâie pe obraz şi se aplecă s-o sărute.

– Ştiu, zise el. O să se termine, îţi promit.

Dar, în timp ce o urmărea din priviri, pe când se îndepărta cu maşina, îşi spuse în sinea lui: *Nu se termină niciodată cu adevărat. Indiferent cât de departe te-ai duce, nu se termină niciodată.*

După două ore, era în biroul lui Bob Bletcher. Detectivul se uită la omul din faţa tablei acoperite cu expresii bizare: crâmpeie din poezii, cuvinte fără legătură între ele, extrase de pe caseta video adusă de Frank Black. În jurul locotenentului se adunaseră vreo zece-doisprezece detectivi şi alţi oameni ai săi. Îi chemase la această instruire după ce Frank îl sunase la miezul nopţii ca să-i spună despre bărbatul pe care-l urmărise pe pod şi-l convinsese pe detectiv să-i permită să facă această prezentare. Bletcher acceptase fără prea mare plăcere, în dimineaţa aceea îşi adunase personalul, întrerupând multe pauze de cafea şi pe diverşi detectivi care lucraseră non-stop la acest caz.

Iar acum Bletcher era şi mai nervos. Nu neapărat pentru că se îndoia de Frank – doar îl văzuse de atâtea ori în acţiune; Frank devenise o adevărată legendă – ci tocmai pentru că nu se îndoia. Bletcher voia să-l creadă pe Frank Black; şi, la un anumit nivel, probabil subconştient, detectivul ştia că-l credea într-adevăr. Frank avea ceva deosebit, îţi atrăgea atenţia, chiar dacă nu erai de acord cu tot ce spunea. Faţa lui capta lumina într-un fel aparte. Chiar şi într-o încăpere plină de oameni, pe el îl remarcai primul. Pe acest om liniştit, cu picioare lungi şi ochi pătrunzători, care stătea deoparte şi-i studia pe toţi. Era ca şi cum ar fi posedat o densitate corporală mai mare ca ceilalţi; ca şi cum restul ar fi fost simple umbre în comparaţie cu el.

O exclamaţie de dispreţ îl readuse pe Bletcher cu picioarele pe pământ. Se uită pieziş şi-i remarcă pe doi dintre detectivii săi privind neîncrezători. Frank îndreptase telecomanda spre videocasetofonul adus de Bletcher şi făcea semn spre ecranul TV, de lângă tabla şi măsuţa pe care erau împrăştiate însemnările sale.

– Acesta este, rosti Frank pe un ton scăzut, dar hotărât.

Apoi se aplecă să regleze contrastul televizorului. Pe ecran apăruse o ima-

gine cenuşie, mult mărită, un aranjament digital de pixeli negri şi cenuşii, care alcătuiau un fel de viziune impresionistă a feței unui bărbat. O față porcească, întunecată, cu trăsături aspre. Cicatricele lăsate de acnee se vedeau limpede chiar şi în această imagine imperfectă. Buzele subțiri se mişcau încet, formând cuvinte; dar, în momentul acela, Frank făcu un stop-cadru. Încă nu dăduse drumul la sonor. Le aruncă o privire celor din jurul său – cei mai mulți erau detectivi cu figuri belicoase, cu brațele încrucişate şi priviri neîncrezătoare. Doar câțiva păreau mai interesați. Dar toți îl ascultau. Bletcher observă că Frank oftase adânc şi simți o undă de simpatie față de el.

Bine, Frank, îşi zise el. *Aceasta este şansa ta. Profită cât mai bine de ea.*

– Dansatoarele l-au poreclit Francezul, începu Frank, indicând imaginea înghețată de pe monitor, pentru că le întindea poezii la fereastră. Poezii scrise în franceză. Am reuşit să-i obțin imaginea şi vocea de pe caseta originală...

Se îndepărtă de monitor, manevrând în acelaşi timp telecomanda. Imaginea video prinse din nou viață. Vocea Francezului umplu camera. Avea o rezonanță cibernetică, înfundată, şi semăna foarte vag cu cea umană, dar cuvintele erau clare.

Vreau să te văd dansând pe mareea înmuiată în sânge...

În timp ce vorbea, Frank transcrise cuvintele pe tablă:

VREAU SĂ TE VĂD DĂNSÂND PE MAREA ÎNMUIATĂ ÎN SÂNGE – UNDE SE ÎNEACĂ CEREMONIA INOCENTEI.

Puse creta jos, luă telecomanda şi opri din nou banda. Când îşi ridică privirile, dădu de cincisprezece fețe care-l priveau cu mirare.

Bletcher îşi încrucişa brațele.

– Şi ce înseamnă asta? întrebă el cu o voce autoritară, dar nu ostilă.

Frank dădu din cap.

– Acest citat este dintr-o poezie numită „Cea de-a doua venire” de William Butler Yeats.

Vreo doi dintre cei prezenți scoaseră sunete de apreciere când recunoscură titlul. Frank continuă şi începu să recite:

– *Totul se destramă, centrul cedează. Anarhia se abate asupra lumii. Mareea înmuiată în sânge se dezlănțuie şi ceremonia inocenței se îneacă peste tot.*

Se opri doar atât cât să lase aceste cuvinte să-şi facă efectul şi spuse:

– Se referă la Apocalipsă.

Apoi porni din nou banda, întorcându-se la tablă şi transcriind litania întortocheată a francezului.

Acesta este cea de-a doua moarte – păcătoşii şi desfrânații – aceasta este cea de-a doua moarte – vei avea partea ta din lacul...

Bletcher îşi schimbă poziția, uitându-se pe furiş în jur ca să observe reacția celorlalți. Ascultau concentrați.

Cel puțin a reuşit să le capteze atenția, îşi zise Bletcher.

Giebelhouse se foi în scaunul lui, încruntându-se.

– Cea de-a doua moarte? întrebă el. Ce dracu' înseamnă asta?

Detectivul Kamm de lângă el îşi înclină capul.

– Este din Biblie, spuse el.

După tonul şi figura lui, Bletcher îşi dădu seama că măcar Kamm nu-l considera nebun pe Frank.

– … *marea molimă din oraşul maritim,* intona Francezul cu glasul său şoptit, infernal. *Vei avea partea ta din lacul care arde cu foc şi pucioasă.*

Frank se aşeză în faţa televizorului, când banda porni din nou.

– Acest citat este din Revelaţii. *Moartea şi iadul au fost aruncate în lacul de foc. Păcătoşii şi desfrânaţii. Aceasta este cea de-a doua moarte.*

Bletcher încuviinţă din cap aproape imperceptibil. Toţi ochii din cameră erau concentraţi asupra lui Frank Black.

– În concluzie, ce încearcă să ne spună? izbucni Giebelhouse neliniştit.

– Se roagă, sugeră Bletcher.

– Este o profeţie, zise Frank.

Giebelhouse îşi înălţă bărbia şi spuse pe un ton provocator:

– Şi ce profeţeşte? Sfârşitul lumii?!

Frank indică ultimele două versuri de pe tablă.

– *Marea molimă din oraşul maritim.*

Se opri să lase cuvintele să facă impresie şi apoi traduse:

– *La grande peste de la cite maritime.* „Peste” a fost cuvântul scris pe capacul sicriului îngropat.

Detectivii se uitară la el fără să priceapă nimic. Câţiva clătinară din cap. Se auziră şi câteva murmure de neîncredere.

– Este din Nostradamus, le explică Frank. Poetul Apocalipsei din secolul al şaisprezecelea. A scris sute de catrene – poezii cu patru versuri, care profeţesc sfârşitul lumii.

Giebelhouse încuviinţă din cap în bătaie de joc.

– A profeţit şi sfârşitul muzicii rap?

Câţiva râseră nervos, dar majoritatea continuară să se zgâiască la Frank, cu o ostilitate de-abia reţinută. Bletcher îşi lăsă braţele pe jos şi spuse pe un ton cât mai bonom:

– În concluzie, crezi că ucigaşul împlineşte profeţia?

Frank îi aruncă în grabă o privire care ar fi putut fi interpretată drept recunoştinţă şi-l aprobă din cap.

– *Marea molimă din oraşul maritim nu va înceta până când nu va fi răzbunată moartea,* recită el. *Cu sângele unui om cinstit, care nu a fost condamnat pentru nimic. Marea doamnă este revoltată de prefăcătorie.*

Se opri, uitându-se la ceilalţi. Aştepta să vadă dacă-i vor răspunde, dacă pricepuseră. Dar nu scoase nimeni un cuvânt.

– Seattle, continuă el, încercând să-şi păstreze calmul, este un oraş maritim. SIDA este marea molimă. Moartea este răzbunată de un om drept, care nu a fost niciodată condamnat pentru nimic.

Kamm încuviinţă din cap de pe scaunul lui.

– Ucigaşul crede că el este acel om cinstit, fără pată.

– Da, spuse Frank, cu ochii sclipind.

Bletcher îşi lăsă capul pe spate. Acum nu se mai arăta atât de binevoitor.

– Atunci cine este marea doamnă şi de ce este revoltată?

Frank zâmbi palid.

– Ucigaşul se află într-o relaţie conflictuală cu sexualitatea sa. Se simte vinovat. Probabil că este ceva legat de mama lui. *Ea* este marea doamnă. De aceea face un efort de a se simţi normal şi se duce în baruri de striptease, încercând să simtă ceva faţă de femei – dorinţă, iubire, ceva. Dar nu simte decât furie. Iar furia alimentează o psihoză care distorsionează viziunea sa asupra realităţii.

Giebelhouse pufni.

– O distorsionează în aşa fel încât să se potrivească întocmai cu o poezie franţuzească?

Frank îl privi impasibil.

– Ucigaşul nu vede lumea ca un om obişnuit. Urmă un lung moment de linişte. Apoi răsună glasul lui Bletcher, care i se adresă pe un ton provocator.

– Atunci *cum* o vede?

Detectivul îl privi fix pentru o clipă, îmboldindu-l să spună adevărul, să dezvăluie viziunile lui Frank Black.

Dar Frank îi răspunse printr-un singur cuvânt.

– Diferit, zise el, întorcându-se spre video.

– O clipă, îl opri Giebelhouse, înfierbântat. Spui că tipul este furios pe femei. Caută băieţi ca parteneri sexuali, dar l-a ucis pe tipul ăla, pe care l-am găsit ars în pădure. Cum vine asta? Cum dracu' se explică această atitudine?

– Este foarte derutat, spuse Frank.

– Fără îndoială, pufni Giebelhouse.

– Soluţia lui este să îndeplinească o profeţie. Să răzbune marea molimă care tulbură propriile sale dorinţe tenebroase şi justifică revolta mamei sale. De aceea a schimbat poziţia femeii pe care a ucis-o şi i-a încrucişat braţele pe piept. Dintr-un fel de respect paranoic.

Dar Giebelhouse clătină din cap cu încăpăţânate.

– Pe mine nu m-ai convins.

Kamm, care stătea lângă el, încuviinţă din cap, dar spuse cu părere de rău:

– Este o poveste bună, dar dovezile nu o susţin.

– Firele de păr prelevate de pe corpul femeii aparţin unui bărbat de culoare, zise Bletcher.

Frank ridică glasul pentru prima oară.

– A existat un singur ucigaş în serie de culoare. Statistic vorbind, este puţin probabil.

– Consideri că nu trebuie să ţinem cont de dovezi, nu? rosti Giebelhouse furios, dar Frank îl întrerupse.

– Acele fire de păr puteau fi puse înainte de crimă. Poate că au rămas din sacul pentru cadavre. N-ar fi pentru prima oară.

Giebelhouse îi aruncă o privire impacientată şi apoi se întoarse spre Bletcher.

– Uite ce este, Bob, noi nu suntem de la FBI. Avem resurse limitate. Dacă nu urmărim pe cine trebuie, ne vom trezi cu şi mai multe victime. Nu cred că avem timp de pierdut, ce părere ai?

Bletcher rămase tăcut, studiindu-i pe toţi. Oamenii lui erau fie consternaţi, fie iritaţi, fie pur şi simplu plictisiţi. Imaginea video de coşmar îşi intona litania sa lugubră a sângelui şi a mântuirii.

Iar în faţa lor, a tuturor, trona figura hotărâtă a lui Frank Black, cu telecomanda în mână ca o armă de atac. Detectivul aşteptă. Nu voia să admită că i se strângea inima, că dorea ca Frank să-şi apere mai mult cauza, să ofere ceva în plus ca explicaţie a crimei, în afară de aiurelile apocaliptice ale unui nebun.

Dar Frank nu spuse nimic. Studie calm feţele detectivilor, care se uitau ba la Giebelhouse, ba la Bletcher, iar apoi îl privi drept în ochi pe detectivul-şef.

Bletcher mai aşteptă o clipă şi apoi spuse:

– Nu.

Cuvântul avea greutatea tuturor celor optsprezece ani de experienţă ca poliţist.

– Îmi pare rău, Frank.

O linişte încordată se lăsă în încăpere. Se trasase o linie. De o parte se aflau Bletcher, Giebelhouse şi ceilalţi, iar de cealaltă el, un intrus. Frank se întoarse fără nici un cuvânt, scoase caseta din videocasetofon şi i-o dădu lui Bletcher.

– Trebuie să mă duc acasă, la familia mea, zise el şi plecă.

CAPITOLUL 15

Găsi maşina în garajul de la subsolul clădirii Serviciilor Sociale, se sui înăuntru şi închise portiera. Acolo, în lumina slabă şi artificială, sub mii de tone de oţel şi beton, îşi permise o clipă de eliberare – dar numai o clipă, o secundă de claritate în care nu era nici soţul lui Catherine, nici tatăl lui Jordan, nici o matriţă albă, strălucitoare, în care Răul putea să-şi scrie numele la nesfârşit, până când îl distrugea – o clipă în care nu era decât Frank Black, o mică scânteie de luciditate, lipsită de conştiinţa sau cunoaşterea necesară pentru a-l lega de acest oraş, de această lume.

Nu dură mai mult de-o clipă. Pentru că lumea era acolo, îşi lipea faţa de fereastră şi cerea să-i acorde atenţie. Catherine avea dreptate: n-o *să* dispară şi, oricât s-ar preface, nu va schimba această realitate. Când îşi aminti de Catherine, greaţa şi înfrângerea ghemuite în piept începură să se topească; apoi, cu gândul la Catherine, îi veni în minte figura lui Jordan, cu ochii închişi, în timp ce chicotea veselă, strecurându-se în patul părinţilor într-o dimineaţă de duminică. Şi faptul că le vedea pe amândouă, cele mai preţioase fiinţe din lume pentru el, îl făcu să se bucure pe moment că nu se prefăcea.

O maşină trecu în goană pe lângă el. Şuieratul se amplifică în spaţiul în-

chis al garajului subteran. Frank tresări clipind, în timp ce-şi limpezea mintea de tot ceea ce o aglomerase până atunci: Catherine, Bletcher, Francezul. Porni motorul şi se pregăti să iasă din parcare.

Era la jumătatea rampei şi încerca să se acomodeze cu lumina orbitoare a zilei, în contrast cu semiobscuritatea din garaj, când o siluetă voluminoasă ţâşni în faţa maşinii. Frank apăsă pe frână. Omul lovi capota furios şi se îndreptă spre portiera dinspre şofer. Frank se încorda când văzu că era Bletcher.

Lăsă geamul în jos. Ploua. Haina detectivului era udă leoarcă, dar nu-i păsa.

– Spune-mi de ce mă înşel! îi strigă el.

Îşi încleştase mâinile de marginea ferestrei lui Frank.

– De ce ar trebui să te ascult?

Frank clătină din cap, încercând să-şi păstreze calmul şi să nu i se adreseze cu reproş.

– Te afli într-o poziţie dificilă, Bob. Ai o responsabilitate faţă de oamenii tăi, faţă de departamentul pe care-l conduci….

– Spune-mi de unde ştii – cum poţi fi atât de sigur!

Era agitat, aproape că-l implora.

– Cum reuşeşti, Frank?

Black nu-i răspunse. După un timp, Bletcher îşi înălţă capul.

– Ai viziuni, sau cum faci?

Frank oftă.

– Este complicat, Bletch.

– Vezi nişte chestii, nu-i aşa?

Frank rămase tăcut. Ploaia bătea în parbriz prin uşa deschisă a garajului.

– Văd ce vede şi ucigaşul, zise el în cele din urmă.

– Ce?

Bletcher băgă capul pe geam.

– Ca un vizionar?

– Nu, spuse Frank încet, cu răbdare, ca şi cum i-ar fi explicat un mecanism complicat fiicei sale. Pătrund în mintea lui. Devin lucrul de care ne temem cel mai mult.

– Cum?

– Devin acţiune, groază.

Vorbele lui Frank căzură ca nişte pietre aruncate din vârful unei stânci.

– În adâncul beznei noastre, devenim ceea ce ştim. Este darul meu… blestemul meu. De aceea m-am retras din FBI, zise el, uitându-se pentru prima oară în ochii aproape speriaţi ai lui Bletcher.

– Atunci ce dracu' cauţi aici, Frank? murmură detectivul. Pleacă. Lasă totul baltă…

– Am încercat, zise el, dezarmat.

– Ce te-a făcut să revii? se interesă Bletcher.

Dar Frank se mulţumi să clatine din cap.

– O să-ți povestesc altă dată, Bletch, zise el pe un ton blând, ridicând geamul.

Şi, în timp ce detectivul se uita sumbru după el, ieşi din garaj şi se pierdu în ploaie.

Maşina lui Catherine nu era în parcare când ajunse acasă. Frank se uită la ceas – era trecut de trei. Jordan ar fi trebuit să se fi întors de la şcoală. O luă la fugă prin ploaie spre verandă şi se opri.

Uşa din față era deschisă. Dar nu se auzea nici un sunet dinăuntru: nici vocea lui Jordan, în timp ce răspundea la întrebările blânde ale lui Catherine, nici radioul, nici vreo temă muzicală veselă din *Wishbone* sau alte spectacole muzicale preferate ale fiicei sale. Împinse uşa încet şi intră pe hol.

– Catherine?

Nu primi nici un răspuns. Cutiile pe care soția sa trebuia să le ducă la centrul de reciclare se aflau în acelaşi loc. Ziarul era unde îl lăsase de dimineață, necitit, învelit în plastic.

– Catherine! strigă el din nou, îndreptându-se spre bucătărie. Jordan!

Bucătăria era goală. Soția lui nu-i lăsase nici un bilețel pe dulap. Nu existau mesaje nici pe robotul telefonic, în mijlocul podelei se găsea o revistă cu foile în sus, aşa cum căzuse.

– Catherine! strigă Frank şi se năpusti la etaj.

Patul fusese făcut în camera lui Jordan. Era acoperit cu noua cuvertură roz şi noul buldog de pluş stătea de pază lângă perna fiicei sale. Se întoarse şi o porni spre celalalt dormitor, oprindu-se ca să se uite în baie. Coşul de gunoi se răsturnase şi şervețelele se împrăştiaseră pe jos. Pe marginea căzii albe de porțelan sclipea urma însângerată a unei mâini de copil, ca un far prevenitor.

– Jordan! exclamă Frank.

O luă la fugă din cameră. Paşii lui răsunau în toată casa, în timp ce cobora la parter, în drum spre ieşire.

Ajunsese la jumătatea pajiştii. Inima îi bătea să-i sară din piept şi ploaia îi biciuia fața, când auzi deodată o uşă trântindu-se.

– Stai, Frank!

Ferindu-şi ochii de ploaie, Frank se întoarse şi-l văzu pe vecinul său, Jack Meredith, ieşind în grabă din casa lui.

– Frank...

– Le-ai văzut pe Catherine şi pe fiica mea? strigă Black.

Meredith încuviință din cap. Era roşu la față şi agitat. Gâfâia şi se trăgea de glugă, în timp ce vorbea.

– Am venit să-ți las un bilețel, zise el cu răsuflarea tăiată. Nu a avut cum să dea de tine şi...

– Unde sunt?

– S-au dus la spital...

– Ce s-a întâmplat?

Meredith clătină din cap, încercând să-şi tragă sufletul.

– Fetița ta a avut o criză...

Dar nu mai avea rost să continue. Jack Meredith rămase singur în ploaie, urmărindu-l pe Frank, care se urcase deja în maşina lui. După câteva clipe, Cherokee-ul se puse în mişcare.

Bătrânul îşi ridică mâna în semn de rămas-bun, după care se întoarse şi o porni spre casa lui.

CAPITOLUL 16

De-a lungul anilor, Frank petrecuse prea multe ore prin spitale. Şi singurul moment de care merita să-şi amintească era noaptea când se născuse Jordan, cu aproape şapte ani în urmă.

În timp ce se grăbea spre salonul de urgențe, îi reveni în gând acel moment: simți aceleaşi mirosuri familiare de deodorant şi aer condiționat, auzi acelaşi zumzet de anunțuri, pagere, telefoane şi glasuri.

Dar acum totul i se părea ciudat de sinistru. Doctorii stăteau pe culoare, discutând în surdină; asistentele medicale îşi vedeau de treburile lor; brancardieri în halate verzi intrau şi ieşeau din lifturi. Frank stătea neajutorat în mijlocul coridorului, gândindu-se cui să ceară informații, în momentul acela văzu doi brancardieri care împingeau o targa. Şi pe targa distinse o siluetă micuță, cu cearşaful tras până la bărbie. O mască de oxigen acoperea fața copilului, aşa că nu putea să-şi dea seama dacă era sau nu Jordan. Lângă targa mergea un doctor care parcurgea în grabă o fişă. Halatele medicilor şi cearşaful care îl acoperea pe copil erau pătate de sânge.

– Jordan, murmură Frank.

O porni grăbit după targa şi fu cât pe ce să dea peste o asistentă.

– Fiica mea a fost adusă aici, zise el. Jordan Black...

Asistenta se încruntă.

– Jordan Black?

Se uită la hârtiile din mâna ei, dar, înainte să apuce să-i răspundă, Frank auzi o altă voce.

– Frank...

– Catherine!

Alergă la soția lui, care stătea epuizată în uşa liftului, şi o apucă de brațe.

– Ce s-a întâmplat?

Catherine clătină din cap, încercând să-şi stăpânească lacrimile.

– Eram în bucătărie, când am auzit o buşitură la etaj. Am găsit-o căzută în baie. A leşinat şi s-a lovit cu capul de chiuvetă, îi fac analize.

– Unde este?

Catherine îi făcu semn spre ascensor.

– La reanimarea de la pediatrie. Acum doarme. I-au administrat un calmant... are febră mare.

Când se deschiseră uşile ascensorului, o urmă înăuntru, făcându-şi loc cu coatele printre asistente, medici şi o femeie care ținea un balon de heliu în formă

de inimă şi un ursuleț de pluş. Coborâră la pediatrie şi o porni alături de soția sa. Pereții veseli, galbeni, cu postere colorate şi desene de copii i se păreau monstruoşi. Parcă şi-ar fi bătut joc de figurile palide pe care le zărea în saloanele pe unde trecea. O fetiță rasă-n cap, slabă ca o aşchie, stătea în fața unui televizor şi se uita la *Barney;* un bărbat stătea cu capul plecat lângă un pat îngust de spital, în vreme ce doi copii mici se jucau cu fratele lor mai mare şi-l trăgeau de pijama.

– Aici este.

Catherine se opri în fața unei încăperi cu uşa întredeschisă. Intră urmat de soția lui. Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi găsească fiica, înconjurată de monitoare, fire sau tuburi transparente şi barele patului de spital.

Iată-i trupul micuț sub cearşafurile galbene şi pătura cu lalele brodate. Frank clipi, îşi trecu mâna peste față şi se apropie de pat. Jordan era albă la față ca varul. Părul ei ondulat i se lipise de cap. Pe frunte avea un bandaj care-i astupa cucuiul şi brațul era înțepat de o perfuzie. De sub pătură ieşea o mânuță cu palma deschisă. Frank se aplecă şi-i puse mâna pe frunte.

– Sunt aproape siguri că suferă de o formă rebelă de gripă, zise Catherine pe un ton blând. Doctorul spune că unii copii leşină când au febră mare.

Frank clătină din cap. I se încordase gâtul.

– Când o să ştim cu siguranță?

– Au chemat un specialist.

– Şi de ce nu este aici?

Catherine oftă.

– O să vină.

Frank îşi lipi buzele de obrazul fiicei sale.

– Este atât de fragilă, gemu el.

Rămase câteva minute, ascultând respirația lui Jordan şi bâzâitul aparatelor, în cele din urmă, se uită la Catherine.

– Încearcă să te odihneşti, zise el.

Îi făcu semn cu capul spre patul de lângă perete, înfăşat cu cearşafuri albe, curate, şi o pernă.

– O să stau aici.

– O să stăm amândoi, îi răspunse Catherine, trăgându-şi un scaun lângă el.

Era târziu când se trezi întins pe scaunul unde adormise până la urmă. Cineva micşorase lumina în cameră. Se făcuse linişte. Catherine se întinsese pe pat fără să se învelească. Iar Jordan stătea în aceeaşi poziție, doar că ținea gura întredeschisă şi îşi încleştase mâna. Frank rămase nemişcat pe scaunul lui, contemplându-şi fiica.

Probabil că ațipise din nou, pentru că îl trezi un zgomot şi, când deschise ochii, o văzu intrând pe asistenta de noapte. Avea o tavă cu medicamente şi instrumente în mână. Frank o urmări nemişcat. Femeia se apropie de patul lui Jordan şi scoase perfuzia. Apoi luă brațul firav al fetiței şi-l înțepă. Jordan se mişcă şi asistenta îi spuse ceva ca s-o liniştească. După câteva secunde tubul

transparent prins de ac deveni purpuriu, când începu să curgă sângele.

Asistenta îi aruncă o privire peste umăr şi apoi se întoarse spre Jordan. Black se uită fix la acul înfipt în braţul fetiţei.

– Frank? răsună glasul lui Catherine din partea cealaltă a camerei.

Clipi din ochi somnoroasă şi se uită spre Jordan, ca să se asigure că fetiţa era bine. Apoi îl privi din nou pe soţul ei.

– Ce este, Frank?

Îi încremeniseră privirile în acelaşi punct.

– Ia sânge.

Simţi o fierbinţeală pe coloana vertebrală.

Catherine clătină din cap, derutată.

– Cine?

– Ucigaşul.

Se ridică în picioare, o privi drept în ochi şi dădu din cap.

– Are mai multe trupuri. Le-a îngropat de vii. Catherine ezită, îi aruncă o privire lui Jordan şi se întoarse din nou spre soţul ei.

– Du-te, Frank, îl îndemnă ea în cele din urmă.

Black îşi luă haina în linişte şi ieşi grăbit din cameră.

CAPITOLUL 17

Bletcher şi oamenii lui erau deja în pădure când sosi Frank. Văzu maşinile de poliţie parcate de-a lungul şoselei pustii şi auzi lătratul îndepărtat al ogarilor. O luă la fugă prin tufişuri şi nu se opri până nu zări lumina lanternelor în beznă, printre copaci. Vântul bătea rece dinspre râu şi aducea un miros de piatră şi zăpadă topită. Deasupra lor luna străpunsese norii, poleind crengile şi frunzele înainte să dispară din nou. Când se apropie, zumzetul staţiilor radio portabile distruseră iluzia peisajului tăcut, feeric.

Îl găsi pe Bletcher urmându-şi grupul. La fel ca ceilalţi, era gros îmbrăcat şi scotea aburi pe gură. Ridică mâna să-l salute când îl văzu pe Frank şi apoi duse la ureche aparatul radio care începuse să ţârâie.

– *...am cercetat zona pe o distanţa de o milă, în aval de râu, şi nu am găsit nimic.*

Bletcher se încruntă, încetini pasul, ca să-l lase pe Frank să-l ajungă din urmă.

– O să anulez acţiunea. Echipele de căutare sunt aici de aproape o oră şi oamenii mei tot de atunci. Nu au descoperit nimic. O să revenim mâine, pe lumină.

Se opri, aşteptând să vadă reacţia prietenului său, dar Frank continuă să meargă. Pipăi cu mâinile trunchiurile copacilor şi marginile bolovanilor.

– S-ar putea să moară până atunci, zise el, mergând mai departe.

Giebelhouse şi Kamm se apropiară de şeful lor, care-l urmărea din priviri pe Frank. Lui Giebelhouse nu-i venea să creadă pur şi simplu.

– Isuse Cristoase, ce-şi imaginează? pufni el, scrâşnind din dinţi. Că-i pas-

trează criogenie?

– Ce face? se întrebă Kamm. Bletcher clătină uimit din cap.

– Habar n-am.

O luă la fugă după Frank, care o cotise pe o potecă de căprioare, spre râu.

– Dar o să aflu.

Ploile recente făcuseră râul să iasă din matcă. Apa neagră se întindea până la marginea pădurii, mişcându-se sub razele lunii. Echipa de căutare se oprise în acest punct. Lanternele lor formau o barieră ciudată la marginea râului, în timp ce se tot mişcau înainte şi înapoi, luminând malul opus. Câinii scânceau şi trăgeau de lese, adulmecând apa. Bletcher clipi, ferindu-şi ochii, când fasciculul lanternelor se întoarse spre el.

– Asta este, Bob! strigă cineva. Ne întoarcem? Detectivul-şef se îndreptă spre ei, încercând să-l zărească pe Frank. Un pleoscăit îl făcu să se oprească brusc, îşi înălţă gâtul, până când văzu silueta deşirată a lui Frank Black în apă.

– Ce dracu' faci, Frank, o să mori îngheţat! îi strigă Bletcher.

Dar Frank nu se opri. Înainta mai departe, croindu-şi cu grijă drum prin torent. Bletcher înjură furios, văzând cum apa se ridica din ce în ce mai sus, până ajunse la şoldurile lui Frank.

– Fir-ar să fie, Frank!

Detectivul-şef îşi făcu loc prin mulţime, urmărind uluit silueta singuratică. Se uită fix, timp de un minut, la prietenul său care ţinea piept curentului. Apoi inspiră adânc şi se băgă în râu.

– Isuse!

Apa rece îl săgeta ca o muşcătură feroce şi, pentru o clipă, îi fu imposibil să se mişte. Dar, fără să stea prea mult pe gânduri, începu să meargă prin apă. În spatele lui, ceilalţi detectivi şi membrii echipei de salvare strigau în gura mare:

– Ai înnebunit, Bletch?

– Nu te lua după el!

– Pentru Dumnezeu, Bob!

Bletcher nu-i băgă în seamă. Merse mai departe, gemând când apa îi ajunse la glezne, ridicându-se apoi până la gambă, la coapse şi în cele din urmă la vintre.

– Bine că am deja o familie, bombăni el, ieşind pe mal.

Mai înainte, lanterna lui Frank lumina trunchiurile Copacilor.

– Aşteaptă-mă, Frank! îi strigă Bletcher, clătinându-se pe picioare şi aprinzându-şi propria lanternă.

O luă la fugă mai mult ca să-şi dezmorţească picioarele şi fu cât pe ce să cadă pe pământul îngheţat. Când ajunse aproape de copaci, reuşi să-şi păstreze mai uşor echilibrul, ancorându-şi călcâiele în pietrişul şi frunzele moarte, încerca să nu-l scape din ochi pe Frank. Lumina lanternei lui se mişca de colo-colo.

– Frank! strigă el din nou şi, în momentul acela, dădu cu piciorul de ceva tare.

Bletcher încremeni în loc şi se uită în jos. Ridică piciorul şi-şi lăsă călcâiul

în jos, cu toată puterea.

Buf.

Suna a gol. Era ceva dedesubt.

– Frank! strigă el, lăsându-se în genunchi. Am găsit ceva.

Dădu frunzele la o parte, înnebunit. Frank veni alergând şi îngenunche lângă el, ajutându-l să împrăştie frunzele mai repede, în câteva secunde, le dădu-ră la o parte. Bletcher încremeni în loc.

– Isuse!

În locul frunzelor, se vedea acum capacul de lemn al unui sicriu. Era perfo-rat de câteva găuri, ca să pătrundă aerul. Literele strâmbe fuseseră zgâriate pe lemnul aspru.

MAREA DOAMNA

Frank şi Bletcher lucrau furibund.

– Găseşte marginile! îi strigă Frank. Acolo... Îi arătă un colț al sicriului ieşit din pământ.

Bletcher îl apucă şi trase de el. În momentul acela, nişte urlete inumane răsunară de sub capac. Detectivul încremeni îngrozit.

– Dumnezeule...

– Găseşte celelalte şuruburi! îi strigă Frank. Scoase un cuțit din buzunar şi-l înfipse în locul indicat de Frank, chiar în mijlocul unui şurub metalic, în timp ce-l răsucea, strigătele înfundate se amplificară. Capacul sicriului începu să tre-mure, împins de cel care se zbătea să se elibereze.

– Aici! strigă Bletcher, smulgând cuțitul din mâna lui Frank şi răsucind un alt şurub.

Dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât îi căzu cuțitul din mână. Frank îl luă şi termină treaba.

Acum o margine era desprinsă. Strigătele se transformară în urlete de groa-ză. Frank şi Bletcher trăgeau de capac, încercând să-l scoată. Lemnul începu să pârâie şi cedă în cele din urmă.

Cei doi căzură pe spate, căutându-şi lanternele, în momentul acela, apăru o siluetă din sicriu. Duhoarea de excremente şi putreziciune era atât de puterni-că, încât lui Bletcher i se puse un nod în gât, uitându-se îngrozit la arătarea care apăruse lângă ei...

Era un tânăr atât de murdar, încât era imposibil să-ți dai seama ce culoare avea pielea lui sau dacă îi mai rămăsese carne pe oase. Se bălăbănea, urlând pe covorul de frunze. Acum Bletcher se lămuri de ce scotea sunete înfundate: gura şi ochii îi fuseseră cusuți. Până şi mâinile îi fuseseră cusute una lângă alta, la în-cheieturi. Pleoapele îi sângerau acolo unde reuşise să le deschidă pe jumătate. Fața lui oglindea cea mai adâncă groază pe care o văzuse vreodată Bletcher.

– Dumnezeule, murmură detectivul. Băiatul făcu un pas spre el şi Bletcher se feri.

Apoi, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar, începu să strige cât îl țineau plămânii.

– Să vină echipa sanitară! AJUTOR!

De pe malul celălalt răsunară strigătele de răspuns ale celorlalți şi se auziră câteva pleoscăituri când echipa de intervenție intră în apă. Strigătele băiatului se transformaseră în gemete. Frank îl luă încet în brațe şi-l ridică, aşteptându-l pe Bletcher să se ridice şi să-l ajute. Apoi îl cărară împreună, departe de mormântul lui. Avea pielea umedă şi înghețată. Frank se uită la ființa însângerată, plină de murdărie, şi o strânse în brațe, încercând s-o încălzească. Băiatul se zbătu în îmbrățişarea lui, cutremurându-se de frig şi spaimă. Lui Black îi amintea de Jordan când avusese varicelă. Corpul micuț al fetiței se zguduise ba înfierbântat, ba înghețat, o noapte întreagă, îl strânse mai tare, murmurând şoapte de alint. Şi, pentru o clipă, încercă să-şi spună că lumea se întorcea la normal; că totul va fi bine; că acest coşmar se terminase în sfârşit.

Deşi ştia foarte bine că nu era aşa. Era perfect conştient că, pentru unii oameni, coşmarul nu se termina niciodată.

Îşi înălță gâtul ca să vadă luminile lanternelor echipei de salvare, care înaintau repede prin beznă. La câțiva metri depărtare, Bletcher îngenunche din nou lângă coşciugul improvizat, acoperindu-şi nasul şi gura cu mâna, din cauza mirosului pestilențial. Se aplecă şi vârî mâna înăuntru.

Era ceva acolo, într-un colț; o pungă de plastic. Bletcher o apucă şi o trase cu nişte degete tremurânde. Era grea, iar plasticul i se părea vâscos şi lipicios la pipăit. O lumină cu lanterna ca să vadă ce conținea.

În punga de plastic era un cap omenesc. Ochii fuseseră deja mâncați de viermi, iar părul blond şi încâlcit îi încadra obrajii livizi. Hălci cenuşii de carne atârnau de vertebrele de la baza gâtului. O ureche fusese aproape retezată. Atârna ca un fruct răscopt lângă bărbie. Pe frunte fusese scrijelit un cuvânt:

MISTER

– Calamity, murmură Bletcher.

Lacrimi de groază şi silă îi încețoşară ochii. Se ridică în picioare tremurând şi se întoarse spre Frank. În momentul acela apărură primii membri ai echipei de intervenție, care încremeniră şocați când îl văzură pe detectiv cu macabrul său trofeu.

– Au venit să te ajute, îi şopti Frank tânărului, care continua să se zbată şi să geamă.

Apoi îl lăsă în seama medicilor şi se adresă întregului grup.

– S-ar putea să mai fie şi alții, zise el, făcând semn cu mâna spre pădure.

Se auziră murmure de aprobare, însoțite de lătratul unui ogar nerăbdător. Apoi se răspândiră şi începură adevărata vânătoare.

CAPITOLUL 18

Aproape că se luminase de ziuă când Frank şi Bletcher se întoarseră la sediul poliției. O lumină posomorâtă se filtra prin geamurile biroului detectivului-şef. Oamenii intrau şi ieşeau, lăsând hârtii, faxuri, dosare. Frank se aşeză într-un scaun rotativ, cu ochii închişi, tras la față. Bletcher stătea la biroul lui, cu telefo-

nul la ureche. O umbră apăru în prag. Cineva se apropie în tăcere şi-l bătu pe umăr pe Frank. Black deschise ochii şi-l văzu pe Giebelhouse.

– Poftim. Mă gândeam că ţi-ar prinde bine, zise el, întinzându-i o ceaşcă de cafea.

Frank o luă recunoscător.

– Mulţumesc.

Giebelhouse încuviinţă din cap şi se aplecă peste masă.

– Au găsit încă două sicrie. Erau goale. Frank îi aruncă o privire rece.

– Probabil că nu de mult timp.

După ce termină de vorbit la telefon, Bletcher se întoarse repede spre cei doi.

– L-a descris pe suspect. Un bărbat alb, în jur de douăzeci şi opt de ani. Poartă o şapcă de base-ball. Lucrează la portretul robot.

Se opri, uitându-se fix la Giebelhouse, apoi adăugă:

– A luat sânge de la victimă. Giebelhouse nu făcu nici un comentariu. Se uită la Bletcher, apoi la Frank şi în cele din urmă încuviinţă din cap.

– O să transmit informaţiile mai departe, zise el, ieşind în grabă.

Bletcher aşteptă să plece, după care se întoarse spre Frank, ridicând din sprâncene.

– Ucigaşul îşi împlineşte profeţia, spuse Frank sigur pe sine. Probabil că testează sângele şi apoi îşi execută victimele.

Detectivul îşi înălţă mâinile neputincios.

– Şi atunci cum o să-l prindem?

– Supravegheaţi locurile crimelor. Criminalii revin adeseori unde au mai ucis. Trimite toţi oameni disponibili în pădure. Finalizaţi portretul robot. Verificaţi la băncile de sânge. Bletcher încuviinţă din cap.

– Am luat deja legătura cu laboratoarele de recoltare a sângelui.

Frank oftă şi se ridică în picioare. Hainele lui erau pline de noroi şi sânge şi avea cearcăne negre sub ochi.

– Trebuie s-o sun pe Catherine.

Bletcher împinse telefonul spre el. Când Frank puse mâna pe receptor, detectivul îi spuse pe un ton încordat:

– Sunt detectiv de optsprezece ani, Frank, dar nu cred că am văzut ceva mai cumplit ca în noaptea aceasta.

Frank îl privi drept în ochi.

– Ţi-ai văzut vreodată copilul zăcând pe un pat de spital?

Bletcher inspiră adânc şi încuviinţă din cap. Când Frank începu să formeze numărul, se ridică să iasă, dar se opri la uşă.

– În noaptea aceasta am înţeles de ce te-ai retras, Frank...

Black se uită la el şi puse receptorul la loc în furcă. Apoi oftă şi îşi trecu mâna peste faţa epuizată.

– Cruzimea, crimele astea atroce te paralizează. Vorbea ca şi cum ar fi învăţat pe dinafară acest discurs, ca şi cum l-ar fi repetat de sute de ori.

– După un timp, nu mai simţi nimic.

Bletcher ridică din umeri.

– Atunci ce te-a făcut să renunţi?

Frank oftă şi se aşeză pe marginea biroului lui Bletcher.

– Am avut de-a face cu un criminal în serie în Minnesota, îl chema Ed Cuffle. Îşi alegea victimele la întâmplare. Se ducea într-un cartier şi, dacă găsea o uşă deschisă, considera că era o invitaţie să intre şi să-i măcelărească pe cei din casă. Apoi făcea fotografii polaroid şi le trimitea la poliţie.

Inspiră adânc şi continuă.

– Aşa lucrează criminalii în serie – de aceea se numesc criminali în serie. Sunt îmboldiţi de actul ucigaş în sine şi apoi de faptul că nu sunt prinşi. Aşa că o fac la nesfârşit. Este ca un drog. Dar chiar şi aşa, sunt prinşi în cele din urmă. Pentru că simt mereu nevoia să ucidă şi, de cele mai multe ori, lasă urme. Între ei şi poliţie este un fel de joc de-a şoarecele cu pisica. De aceea a fost atât de greu să-l prindem pe Cuffle. Faptele lui erau lipsite de logică. Era ca şi cum ar fi trebuit să descifrezi un cod alcătuit de un nebun. Ne-a luat luni de zile, dar până la urmă l-am prins. Execută o triplă condamnare pe viaţă.

Se uită la mâinile lui. Bletcher aşteptă să continue. Văzând că nu mai spunea nimic îl întrebă:

– Asta a fost tot?

Frank îşi înălţă capul, îi ardeau ochii.

– După un an, am găsit un plic în cutia de scrisori, îmi era adresat. La expeditor nu scria nimic. Iar înăuntru…

Vorbea greoi, ca şi cum de-abia mai putea rosti cuvintele.

– Înăuntru erau nişte fotografii polaroid ale lui Catherine la piaţă, la şcoală. De atunci, amorţeala a dispărut. Şi a fost înlocuită de o frică paralizantă.

Bletcher se uită cu milă şi groază la vechiul său prieten.

– Ai aflat vreodată cine le-a trimis?

– Nu. Nici măcar n-am mai putut să ies din casă. Ce rost avea să-i apăr pe alţii, când nu eram în stare să-mi protejez nici propria familie? Jordan a fost ca o minune pentru noi. Doctorii ne-au spus că nu vom putea niciodată să avem copii. Cum să mă suport, ştiind că-i primejduiam viaţa?

– Dar ai triumfat, Frank, îi spuse Bletcher plin de admiraţie. Ai învins spaima. Cum?

– Am fost abordat de un grup de bărbaţi şi femei care m-au ajutat să înţeleg ciudata mea capacitate. Darul meu.

Bletcher încuviinţă din cap, încurajându-l să continue.

– De acest Grup Millennium?

– Da.

– Ăştia chiar cred în lucruri de acest gen, nu? În Nostradamus, în Revelaţii…? În distrugerea lumii?

Frank se uită la el. Trecu un minut până să răspundă.

– Cred că nu putem să stăm impasibili şi să aşteptăm un sfârşit fericit.

Puse mâna pe receptorul telefonului, îl ridică şi începu să formeze numărul spitalului. Bletcher îl urmări un timp, după care se întoarse şi plecă. Frank se uită după el, încruntându-se când auzi tonul de ocupat. Apăsă pe un buton şi în momentul acela sună telefonul.

– Biroul lui Bob Bletcher, spuse Frank, uitându-se la uşă, ca să vadă dacă detectivul era acolo.

– Bob?

Era o voce de bărbat.

– Nu, tocmai a ieşit.

Omul de la celălalt capăt al firului pufni impacientat.

– Poți să-i transmiți nişte informații din partea mea? Sunt urgente...

Frank se întoarse repede, ca să caute o foaie de hârtie.

– Stai să iau un pix.

– Anunță-l că am descoperit mostrele de sânge pe care le caută. Au fost trimise la un laborator din Seattle.

Frank simți un țiuit în urechi. Glasul interlocutorului său se auzea din ce în ce mai slab. Înghiți în sec. Gustul coclit, de fiere, se făcu simțit din nou.

– De unde au fost trimise? întrebă el.

– Tocmai asta este, zise bărbatul pe un ton uimit. Au fost transmise prin serviciul de curierat al poliției.

– Al poliției....

Frank se uită la uşă. I se uscase gâtul. Fără să spună la revedere, puse receptorul în furcă şi se ridică. Avea senzația că se învârtea camera în jurul lui. Scaunele, mesele începeau să semene cu o pădure scufundată, cu debarcaderele putrezite şi aleile unui oraş inundat de un val atât de mare, de rapid şi de atotcuprinzător, încât nu puteai decât să contempli îngrozit sfârşitul lumii. Se făcu simțit un miros de canalizare, gaz ars, carne şi fire de păr prăjite. Particulele de praf care se roteau încet deasupra lămpii de birou a lui Bletcher se contopiră în silueta fluidă a unei femei care se unduia seducător în spatele unei ferestre de sticlă, un, cadavru decapitat, într-un sac de plastic negru.

– Bob.

Vocea lui răsuna aspru în biroul gol. Ieşi în; fugă pe hol, uitându-se dintr-o parte într-alta.

– Bob!

Dar nu primi nici un răspuns. Cu inima bătându-i să-i sară din piept, alergă pe culoar până ajunse la ascensorul de marfă. Trecură câteva minute până să vină. Uşile grele se deschiseră enervant de încet. Sări grăbit înăuntru şi apăsă furibund pe butoane, până se închiseră la loc.

Când porni, i se păru că mergea şi mai încet decât venise. Se lipi cu spatele de perete, uitându-se la luminițele care indicau etajele, până ajunse la destinația sa marcată cu litere roşii, stridente.

CAPITOLUL 19

Ieşi din ascensor înainte ca uşile să se deschidă complet. Străbătu un culoar pustiu, fără ferestre. Paşii lui răsunau pe podeaua rece de gresie. Deschise uşile duble care duceau la morgă, ignorând semnele de atenționare lipite pe uşi şi perete:

ACCESUL PERMIS NUMAI
PERSOANELOR AUTORIZATE!
PERICOL DE CONTAMINARE!
RESPECTAȚI INSTRUCȚIUNILE
DE SIGURANȚĂ!

Îl învălui un aer rece, înghețat, şi un miros dulceag de lactoză, formaldehidă, alcool şi dezinfectant, amestecat cu un iz de putreziciune. În jurul lui era un arhipelag sinistru de tărgi din inox, încărcate cu cadavre şi saci sprijiniți de pereți. Trecu peste câteva şanțuri de scurgere din podea, peste canale înguste, în pantă, care duceau de la masele de autopsie încastrate în peretele opus. În fața uneia dintre ele, un bărbat într-un halat alb era aplecat peste un set de bisturie, lentile şi cuțite chirurgicale ascuțite. Lângă el, pe masă, zăcea o formă palidă, umflată, cu toracele deschis, lăsând să se vadă coastele ca o carenă de vas.

– Vă rog să mă scuzați... Frank se apropie de el gâfâind.

– Îl caut pe şeful laboratorului medico-legal. Pe Massey. Curt Massey.

– Îmi pare rău. Nu este aici.

Omul aproape că nu-l băgă în seamă, concentrat asupra muncii lui.

– Biroul lui este acolo. Puteți să-i lăsați un...

Dar Frank nu mai auzi ce spunea. Auzi în schimb alte cuvinte. O şoaptă răguşită care repeta la nesfârşit: *Vreau să te văd dansând, vreau să te văd dansând.* Se uită fix la celălalt bărbat, remarcând mănuşile din mâinile lui, expresia satisfăcută în timp ce se apleca asupra cadavrului fără sânge.

– ... mesaj...

Vocea omului se pierdu. Bărbatul în halat alb se îndreptă de spate şi pentru prima oară se uită la Frank, care stătea în spatele lui. Privirile lor se intersectară la fel ca pe poteca din Volunteer Park. Şi înăuntrul acelor ochi Frank citi tot, dezvăluind secretele la fel de clar ca organele cadavrului pe care-l diseca: trupul lui Tuesday în flăcări; trunchiul lui Calamity aranjat cu grijă, cu brațele încrucişate peste pieptul însângerat; gura desfigurată, fără buze, a altui cadavru, gura încremenită într-un rictus de groază a trupului întemnițat în sicriul improvizat.

Frank se văzu şi el acolo. Propria lui față se oglindea în aceea a ucigaşului, îl remarcă şi Francezul. Era îngerul răzbunării, venit să-l pedepsească pe sângerosul profet.

– Nu! strigă Francezul.

Se schimonosi la față, îngrozit că fusese descoperit. Apucă cuțitul de pe masă dintr-o mişcare. Avea o lamă lungă, zimțată, şi era folosit la tăierea oaselor şi a muşchilor, îl învârti prin aer, țintind spre gâtul lui Frank. Black se feri, ascunzându-se după un cadavru de pe o targa. Apoi o împinse cu toată puterea

spre Francez, trăgându-se înapoi când acesta se aplecă, învârtind cuțitul periculos de aproape de fața lui Frank. Pe urmă împinse din nou targa, obligându-l pe Francez să se retragă spre dulapul metalic din spatele lui.

– *Cine eşti tu să mă condamni?* urlă el, cu nişte ochi sălbatici.

– Pune cuțitul jos şi o să discutăm, îi răspunse Frank, încercând să-şi păstreze calmul.

Dar Francezul îl atacă din nou şi de data aceasta cuțitul fu cât pe ce să-i străpungă obrazul. Frank propti targa cu toată greutatea, lipindu-l pe Francez de dulap. Ucigaşul se zbătu, încercând să scape.

– Ei sunt vinovații! zbieră el. Doar *ştii!*

– Pune cuțitul jos!

– Mi-am luat responsabilitatea, continuă criminalul agitat. Cineva trebuia să şi-o asume. Doar i-ai văzut...

Învârti cuțitul ca un nebun.

– ...acolo este tronul Satanei. Marea molimă. Cineva trebuia s-o facă. Nu întreabă nimeni niciodată – cine îşi asumă responsabilitatea?

Frank îi ascultă elucubrațiile, studiindu-l atent, în timp ce încerca să calculeze următoarea lui mişcare. Uşa era departe; toate instrumentele de disecție se aflau pe masa din spatele Francezului. Frank încercă repede să-şi dea seama dacă putea ajunge la vreunul din ele, când Francezul se năpusti din nou asupra lui, dându-l pe spate. Apoi împinse targa spre el şi-l dărâmă. Frank se strădui în zadar să se întoarcă. Cadavrul de pe targă căzu peste el şi-l țintui la podea, încercă disperat să-l dea la o parte, ca să scape. Era prea târziu; Francezul se aplecase asupra lui şi-i pusese cuțitul la gât.

– Acesta este *profeția,* şuieră el. Între ei doi nu mai era decât cadavrul.

– Judecata de Apoi şi victoria! Aşa se sfârşeşte totul. Doar ştii asta foarte bine...

Îşi schimonosi gura într-un zâmbet hidos.

– Vezi şi tu, nu-i aşa? *Vezi la fel ca mine.* Frank se uită la fața lui desfigurată şi îşi dădu seama că spunea adevărul; ucigaşul îl văzuse, îl *recunoscuse.* Recunoscuse viziunile sale, la fel cum Frank le recunoscuse pe ale lui.

– Ştii că sfârşitul se apropie! strigă Francezul. Cei o mie de ani s-au încheiat...

Întinse brusc cuțitul spre Frank, care reuşi să pareze lovitura cu cadavrul. Apoi dădu din picioare, încercând să se întoarcă.

Dar Francezul se dovedi mult mai rapid. Scoase cuțitul din cadavru şi-l ridică, pregătindu-se pentru lovitura finală.

– Crezi că eşti singurul care poate opri sfârşitul lumii! strigă el. Crezi că poate fi oprit...

Țintì cuțitul în jos, direct spre inima adversarului său. Frank gemu, zbătându-se să scape, când o explozie asurzitoare cutremură încăperea. Deasupra lui, Francezul tresări şocat când trupul lui fu proiectat pe spate, îi țâşni sângele din piept şi căzu pe podea. Frank se întoarse şi-l văzu pe Bob în pragul uşilor

duble de la intrarea în morgă. Rămăsese cu pistolul îndreptat spre bărbatul căzut.

– Frank, zise el, făcând semn cu capul. Black se ridică în genunchi şi se uită în spate, la Francez. Se ghemuise cu mâinile la piept. I se prelingea sângele din gură pe halatul alb şi mănuşile de latex, în timp ce se uita fix la Frank.

– N-ai cum să-l opreşti, murmură el cu un glas slab.

Iar în adâncurile glaciare ale ochilor lui, Frank citi blestemul şi prorocirea.

– N-ai... cum... să-l... opreşti...

CAPITOLUL 20

După câteva zile, Catherine stătea în bucătărie, terminându-şi în grabă cafeaua de dimineaţă. Frank ieşise mai devreme, spunând că trebuia să facă un comision urgent, şi o lăsase cu Jordan. Fetiţa fusese externată cu o zi înainte. Rezultatele analizelor nu ieşiseră încă, dar doctorul îi asigurase pe Catherine şi Frank că fetiţa era în afara oricărui pericol imediat.

– Copiii mai fac uneori asemenea crize, le spusese el la ultima întâlnire. Ştiu că pentru părinţi este o experienţă cumplită. Dar, atâta timp cât există o cauză, cum ar fi o febră ridicată, nu sunt motive de îngrijorare, în orice caz, vom aştepta rezultatele analizelor, ca să fim siguri.

Aşa că o aduseseră acasă. Iar Catherine îşi aranjase un interviu pentru un loc de muncă în dimineaţa aceasta şi avea să întârzie dacă Frank nu se întorcea mai repede. Puse ceaşca de cafea pe farfurie, îşi aranja fusta pentru a suta oară şi îşi netezi părul strâns în coadă. Apoi îşi luă cerceii de pe birou şi câteva exemplare din lucrările ei trimise de la Washington.

– Catherine.

Când se întoarse, îl văzu pe Frank băgând capul pe uşa care dădea în sufragerie şi-i zâmbi.

– Mă bucur că ai venit acasă. Altfel aş fi întârziat la interviu.

Îşi puse cerceii şi se uită din nou la soţul ei. Încremenise acolo, iar această atitudine ciudată îi stârnise brusc curiozitatea.

– Ce faci, Frank?

– Unde este Jordan? o întrebă el în şoaptă.

– În camera ei. Ce faci, Frank?

După ce se asigură că nu mai era nimeni în încăpere în afară de soţia lui, deschise uşile şi intră în bucătărie. Din haina lui ieşea un mic ghem de blană alb cu negru.

– O, Doamne!

Catherine ridică mâinile bucuroasă şi alergă la el.

– Ia-te uită!

Îi întinse căţeluşul, ca să-l ia în braţe. Animalul se agită, cât pe ce să-i lingă machiajul aplicat cu atâta grijă.

– Este un collie, îi explică Frank. Nu mai aveau baseţi. Haide...

Îi luă căţeluşul şi-i făcu semn să urce. Catherine o porni pe scări, urmată

de Frank, care încerca să-l liniştească pe căţeluş, în capul scărilor, auzi glasul entuziasmat al lui Jordan.

– Ce este? Haide, spuneţi-mi!

– Închide ochii, draga mea. Este o surpriză, pentru că ai fost o fetiţă atât de curajoasă.

Aşteptă în faţa camerei ei, până se asigură că închisese ochii. Fetiţa era în pat, în pijama, cu buldogul de jucărie în poală şi ochii închişi. Catherine, care stătea lângă ea, îi făcu semn să intre.

– Cred că cineva încearcă să tragă cu ochiul, îi reproşa mama ei.

– Ce este? strigă Jordan nerăbdătoare.

Frank îi puse repede căţeluşul în poală. Jordan deschise ochii şi scoase un strigăt de bucurie când căţelul o linse pe faţă.

– Ah, tăticule! exclamă ea, strângându-l la piept fericită. Cum îl cheamă?

Frank se aşeză pe pat, zâmbind.

– Încă nu are un nume.

– Pot să-i pun eu unul?

– Sigur, doar este al tău.

Căţeluşul se instalase în braţele lui Jordan. Fetiţa oftă fericită.

– Ah, taţi, îl iubesc atât de mult!

Catherine îl luă de mână pe soţul ei, privindu-l cu lacrimi în ochi.

– S-a zis cu machiajul meu de femeie sobră, spuse ea. Mă întorc imediat.

Frank rămase singur cu fiica lui, uitându-se cum se juca fericită cu căţeluşul. Soarele se strecura oblic pe fereastră şi în casă mirosea a cafea proaspăt râşnită. Pentru o clipă, reuşi să se simtă cu adevărat fericit, reuşi să se prefacă, să-şi spună că totul era bine.

– Cred că o să vă las să vă cunoaşteţi, zise el în cele din urmă, simţind cum i se umezeau ochii.

O mângâie pe Jordan pe picior şi ieşi pe hol. În drum spre scări, băgă capul în baie, unde Catherine se ruja din nou.

– Succes la interviu.

– Mulţumesc.

Soţia lui se întoarse şi-i zâmbi aproape la fel de fericită ca Jordan.

– Va fi totul bine, nu-i aşa, Frank? Toate astea...

Făcu un gest cuprinzător, care reunea camera, dormitorul fetiţei, căţeluşul, casa însăşi.

– Acesta este doar începutul, nu?

Frank îi zâmbi.

– Cred că ai dreptate, zise el şi coborî la parter.

La uşă, găsi poşta de dimineaţă. Sortă revistele, reclamele, notele de plată trimise de la Washington şi se opri când dădu de altceva. Era o scrisoare care îi era adresată. Numele lui era dactilografiat clar pe o etichetă şi sub el era scrisă noua adresă:

FRANK BLACK 1910 EZEKIEL DRIVE

Nu era recomandată şi nu avea nici un nume la expeditor, începu să-i bată inima când o deschise şi simţi înăuntru familiara suprafaţă lucioasă a câtorva fotografii polaroid.

Înainte să apuce să le scoată, Catherine apăru la parter.

– Cred că ai deja ce curăţa, îl anunţă ea, făcând semn spre etaj.

– Da, sigur, îi răspunse el mecanic. Soţia lui îşi luă geanta şi servieta.

– Urează-mi noroc, îi spuse ea, sărutându-l. Apoi observă că era încordat şi-l întrebă:

– Ce este?

O privi atent. Soarele care se reflecta în părul ei alungase toată oboseală şi grijile ultimilor zile.

– Nimic, îi răspunse el, ai grijă, da? Catherine încuviinţă din cap zâmbind, îşi netezi haina şi ieşi. Frank o privi cum se îndrepta spre maşină. După ce se urcă la volan şi plecă, se uită din nou la plic. Îl deschise cu mâini tremurânde şi scoase fotografiile polaroid.

Erau pozele lui Catherine şi Jordan. Într-una dintre ele, stăteau amândouă pe bancheta din spate a maşinii Cherokee. În alta, Catherine stătea în faţa unor uşi batante şi se grăbea să intre, ca să se adăpostească de ploaie. Se vedea şi capul lui Jordan.

Iar în cea de-a treia, Catherine şi Jordan erau pe o stradă aglomerată. Se ţineau de mână, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului, în timp ce se uita la fotografie, Frank începu să respire întretăiat. Simţi din nou o presiune în cap şi îşi apropie fotografia de faţă cu mâini tremurânde.

Dincolo de imaginile fragile ale soţiei şi fiicei, surprinse fără să ştie de obiectivul aparatului foto, văzu clar conturul unei maşini de un galben aprins, pe uşa căreia scria:

COMPANIA DE TAXIMETRE SEATTLE:

VĂ GĂSIM ÎNTOTDEAUNA, ORIUNDE AŢI FI